

Allioli

Quaderns de l'ensenyament del País Valencià · núm. 250 · Època IV · Octubre 2012
Intersindical

 STEPV INTERSINDICAL
VALENCIANA

**AHORA, MI
REFORMA**

-adoctrinar
-segregar
-ordenar i manar
-classificar
-espanyolitzar
-privatitzar
-mercantilitzar

AUXILI

> pàg. 2-5 i última

Les retallades compliquen l'inici de curs en tots els ensenyaments

> pàg. 6

“Costarà molt de recuperar el retrocés de l'escola pública”

Entrevista amb Jaume Carbonell, director de “Cuadernos de pedagogía”

> pàg. 9

SERVEIS JURÍDICS
Guia de les noves incapacitats temporals i permanents

> pàg. 10

ENLLAÇATS
Uns Països Catalans units per la llengua i la cultura

> pàg. 12

EN PRIMER PLA **REFORMA WERT**

EDITORIAL

*Fem tot allò que puguem,
expliquem el que deixem
de fer*

Enmig de l'inici del curs més complicat per l'efecte de les retallades, el ministre Wert anuncia una reforma educativa que, emparant-se en la crisi financera i en una interpretació esbiaixada de les xifres de fracàs i abandonament escolar, suposarà una involució dramàtica per a l'escola pública.

Al "pobre Wert", habitual de tertúlies, li agrada filtrar als mitjans titulars desafiadors, com allò d'"espanyolitzar l'ensenyament" o l'ocurrència d'assimilar les AMPA amb l'esquerra radical, i

delectar-se en el sadisme d'unes polítiques que provoquen sofriment en la part més dèbil de la societat, ja castigada per l'atur i la precarietat laboral.

La nostra actitud com a professorat ha de ser més ferma i solidària que mai amb la comunitat educativa

La nostra actitud com a professorat valencià ha de ser més ferma i més solidària que mai amb tota la comunitat educativa, perquè estem convençuts que el nostre model d'escola pública és el que farà possible la nostra emancipació com a poble i com a classe.

Amb menys professorat, més alumnat per classe, més hores setmanals i una pèrdua de poder adquisitiu que s'acosta al 30% els darrers anys, no serà possible mantindre el nivell d'atenció educativa. Tanmateix, el professorat farà tot allò que puga fer perquè el nostre alumnat i les seues famílies reben una atenció de la màxima qualitat possible en aquestes circumstàncies; i tot allò que no es puga fer per la precarització de les nostres condicions laborals, ho explicarem a pares, mares i alumnat a través de les assemblees de centre, de classe, en els consells escolars, perquè se senta que el professorat de l'escola pública està amb els i les desafavorides per aquesta estafa de crisi.

El camí a l'eixida amb èxit de la situació en què ens trobem depèn de la nostra capacitat per a agrupar-nos com a classe i de debatre i consensuar les alternatives i les mobilitzacions que han d'aturar als Wert d'aquest món.

La democràcia funciona per a la pau i per a la guerra, com deia Thomas Jefferson, i ara tenim l'ocasió de demostrar que el nostre model d'escola democràtica és el millor per a una situació de crisi com l'actual, i tornar a formular les nostres utopies pedagògiques.

Allioli

ÈPOCA IV - Núm. 250 - OCTUBRE 2012 -

SINDICAT DE TREBALLADORS I TREBALLADORES DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ. INTERSINDICAL VALENCIANA (STEPV)

DIRECTOR: Amadeu Sanz

REDACCIÓ: Marc Candela, Beatriu Cardona, Vicent Mauri

COL·LABORACIÓ: Ignasi Amorós, Miquel Garcia, Amèlia Ferreres, Albert Sansano, Miquel Calatayud, Lola Navarro, José Luis Grande

CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA: Toni Soriano

DISSENY I MAQUETACIÓ: Gràcia Ausiàs, Jordi Boluda, Amadeu Sanz

ADMINISTRACIÓ, REDACCIÓ I PUBLICITAT: Juan de Mena, 18, bxs. 46008 València.

Teléfono 96 391 91 47 - Fax 96 392 43 34 - allioli.stepv@intersindical.org

www.intersindical.org/stepv - TIRATGE: 15.000 exemplars - ISSN: 1576-0197 - DEPÓSIT

LEGAL: V-1.454-1981 - FRANQUEIG CONCERTAT: 46/075 -

INTERINDICAL VALENCIANA - ALACANT: Glorieta P. Vicente Mogica, 5-12. 03005. Tel. 965985165 - ALCOI: Oliver, 1-5a. 03802. Tel. 966 54 06 02 - ALZIRA: Av. Luis Suñer, 28, 16. 46600. Tel. 96 240 02 21 - BENICARLÓ: Pl. de l'Ajuntament, 3. 12580. Tel. 964 46 52 83 -

ELX: Maximilià Thous, 121, bxs. 03201 Elx. Tel. 966 22 56 16 - CASTELLÓ: Marqués de Valverde, 8. 12003. Tel. 964 26 90 94 - GANDIA: Sant Pasqual, 13, 1r, dta. 46700. Tel. i Fax. 96 295 07 54 - VALÈNCIA: Juan de Mena, 18, bxs. 46008 València. Tel. 963919147 -

XÀTIVA: Portal del Lleó, 8, 2a. 46800. Tel. 96 228 30 67 - UNIVERSITAT D'ALACANT: Edifici Ciències Socials. Tel. 965 90 95 12 -

UNIVERSITAT JAUME I CASTELLÓ: Ed. Rectorat. Campus Riu Sec. Tel. 964 72 88 12 -

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA: Blasco Ibáñez, 21. Tel. 96 398 30 18 - UPV: Camí de Vera, s/n. Tel. 96 387 70 46 - UNIVERSITAT MIGUEL HERNÁNDEZ (ELX): Maximilià Thous, 121, bxs. Tel. 966 22 56 16 - UNIVERSITAT CARDENAL HERRERA - CEU: Alfara del Patriarca. Tel. 96 387 70 46 - UNIVERSITAT CATÒLICA SANT VICENT FERRER: Godella. Tel. 96 387 70 46.

Una reforma classista, segregadora i mercantilista

El Ministeri d'Educació de José Ignacio Wert es proposa dur a terme una reforma educativa que, d'una banda, suposarà la legitimació d'una política de retallades d'inspiració neoliberal i, de l'altra, la reinstauració d'un model ideològic d'escola esbiaixat, classista i segregador. I tot això sense el necessari debat democràtic i la cerca del consens amb la comunitat educativa. La huitena reforma de la democràcia espanyola pretén un retorn al passat catoliconacional de l'escola.

La reforma es proposa retallar les competències de les comunitats autònomes en matèria educativa i augmentar el percentatge dels continguts mínims que fixa l'Estat en tots els trams educatius. Aquest redisseny centralitzador va en la línia recentralitzadora de l'Estat que promouen certs grups, prenent com a excusa la crisi econòmica.

El sistema educatiu es posa al servei de les necessitats de l'empresa en promoure la segregació primerenca de l'alumnat amb la introducció d'itineraris en funció del seu rendiment acadèmic, i no de les necessitats de l'alumnat com a persones i ciutadans. El sindicat ha defensat sempre un model d'escola que prioritze la realització del projecte vital de les persones i de la comunitat en què viuen, i no de les urgències

canviants i capricioses d'un mercat de treball condicionat per la necessitat d'un benefici ràpid de la classe empresarial. La reintroducció de la revàlida i d'altres sistemes de selecció i classificació de l'alumnat i els centres sense tindre en compte les condicions socioeconòmiques del seu entorn ni la singularitat individual ni les aspiracions de les persones convertirien l'ensenyament en una pràctica de selecció de personal controlada per les empreses.

La creació de l'assignatura d'Educació cívica i constitucional, que traue l'EpC els continguts més tolerants i progressius, i el manteniment de l'assignatura de Religió, suposa una aposta pel control ideològic del sistema sota els postulats més conservadors i confessionals. Per a

STEPV, l'escola ha de contribuir a la visualització i l'acceptació de les diferents maneres de viure i de cercar la felicitat pròpia dels ciutadans i ciutadanes, i no a instruir en les pautes de conducta inspirades en els estrets punts de vista d'una determinada classe social o confessió religiosa. En aquest sentit, el Sindicat s'oposa a la intenció de la reforma de legitimar les subvencions públiques a escoles privades que segreguen en funció del sexe, o que realitzen qualsevol tipus de selecció de l'alumnat, de sexe, de raça, de renda, o de rendiment escolar. Siga com vullga, en aquesta època de retallades, el primer que cal reduir són les subvencions a aquelles empreses que supediten el benefici comú al benefici propi.

La reforma serà lesiva també per a les condicions de treball dels professors i professores, ja que transvasa el concepte de mobilitat forçosa de la reforma laboral a l'ensenyament. El professorat, segons les intencions de Wert, perdria el dret a la seua plaça i se'l podria obligar a impartir ensenyaments diferents en el propi centre, en diferents etapes o en un centre diferent "por necesidades de servicio o funcionales". Això, sumat a la minva en les retribucions, l'augment de les ràtios i l'acomodament massiu de personal interí, incideix en la precarització de la tasca docent, especialment en l'escola pública. Pot suposar, a més a més, una reducció de plantilla que afectaria 5.000 professors i professores.

El ministre Wert pretén tot això, sense el necessari debat democràtic i la cerca del consens amb la comunitat educativa i la representació legítima dels treballadors i treballadores de l'ensenyament, els partits polítics i les comunitats autònomes. STEPV s'oposarà a aquest projecte i en promourà la discussió en les assemblees de treballadores i treballadors. Així mateix, animarà la comunitat educativa a mobilitzar-se per impedir que s'aprove i s'implante en els centres educatius valencians, i a proposar una reforma educativa que tinga com a objectiu un sistema educatiu emancipador, igualitari, respectuós amb les diferències individuals, socials i de sexe, gratuït i valencià.

1

FLEXIBILITZACIÓ DE TRAJECTÒRIES I SEGREGACIÓ PRIMERENCA

Aprofundir les diferències de classe

La proposta ministerial estableix la segregació primerenca de l'alumnat en funció dels resultats. La idea que subjau rere aquest propòsit és l'existència d'un alumnat que s'adapta millor a una determinada pràctica pedagògica, més academicista, i d'un altre alumnat que s'obstina a no encaixar en aquest model. Seria una reedició del clàssic lles-tos contra burros. Els primers exigeixen poc d'esforç al sistema i al professorat. Al sistema, perquè n'hi ha prou amb una tarima, una pissarra i un professor/a dictant uns continguts canònics adquirits en la universitat. Els segons, en canvi, requeririen una atenció més personalitzada, un coneixement dels conceptes previs i del context del qual procedeixen, a més d'una intervenció pedagògica més sofisticada i, per això, més cara per al sistema. Si el que vol el ministeri és un sistema educatiu

que millore els resultats (l'*output*) independent de la inversió quantitativa, els diners, i qualitativa, la formació i el talent del professorat (l'*input*, tot plegat), el més fàcil és eliminar allò que embruta les estadístiques i exigeix un compromís més alt al sistema i al professorat. Hi haurà, així, una autopista a l'èxit amb una sèrie de peatges amb exides secundàries per a l'alumnat que no puga superar-los. A aquest alumnat se li facilitarà una FP bàsica i passarà a computar les estadístiques d'èxit del sistema. Abans dels setze anys, s'haurà classificat la població en peons, personal qualificat i capataços perquè les empreses, si alguna vegada tornen a necessitar mà d'obra, puguin triar-la en funció de les seues necessitats.

Els resultats dels països que tenen xarxes acadèmiques que segreguen,

com ara Alemanya, font d'inspiració de l'equip de Wert, confirmen un augment de la divergència d'expectatives que pot tindre l'alumnat en accedir a l'escola: l'informe PISA de 2009 mostra que l'alumnat alemany que procedeix de famílies amb un estatus socioeconòmic baix i/o amb un nivell educatiu baix, tenen quasi el doble de probabilitats d'obtenir baixos resultats acadèmics que l'espanyol.

En aquest sentit, el sistema educatiu espanyol ofereix en PISA uns dels resultats de major cohesió social del con-

text europeu. És a dir, el sistema educatiu espanyol actual no és un entrebanc afegit per al progrés social de les persones, independentment del seu origen socioeconòmic o cultural, mentre que l'alemany agreuja, en el seu *output*, les diferències inicials (Equity an Quality in Education: Supporting Disadvantaged Students and Schools, OCDE, 2012).

Contràriament, els sistemes educatius que prioritzen el tronc comú de l'educació obligatòria, no obtenen pitjors resultats en els indicadors de PISA i alguns, com ara el finès, són l'espill de l'èxit escolar en què es miren tots els sistemes educatius.

En l'estudi de l'OCDE esmentat es recomana una combinació de millores en la qualitat educativa, però també de millores en la igualtat d'oportunitats com a claus de l'èxit: "La inversió en

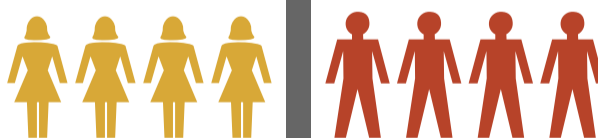
una educació infantil, primària i secundària igual per a tots, en particular per a l'alumnat que procedeix de contextos desafavorits és, alhora, més just i més eficient des d'un punt de vista econòmic."

La separació primerenca de l'alumnat que ha d'anar al batxillerat o a l'FP és una opció ideològica que vol reproduir en l'àmbit escolar la divisió de classes i convertir l'escola en un factor que promoga i accentue aquesta divisió, en lloc de modular-la. A més, provocarà la divisió entre centres bons i centres dolents en funció dels resultats acadèmics, obviant els diferents entorns socioeconòmics (l'*input*), i possibilitant una espiral de desigualtat si els resultats condicionen els recursos en funció de la "qualitat" de l'alumnat. Ens trobem davant d'un canvi de paradigma ideològic, de concepte de l'escola, que en l'Estat espanyol havíem superat ja amb la llei Villar Palasí en 1970, la primera que va establir un itinerari comú d'ensenyaments bàsics i comprensivitat per a tota la població.

2

PROVES D'AVALUACIÓ ESTATALS

Avaluar per a segregar

La pregunta fonamental que ens fem davant qualsevol avaluació és la seua finalitat, i la LOMQE no és tímida a l'hora de tractar la qüestió. Per crear un mecanisme que establisca els "elements de certesa, objectivitat i comparabilitat", que han de permetre la segregació de l'alumnat en itineraris, elimina la funció formativa que l'avaluació havia tingut fins ara. Ara ja no es tracta d'avaluar les dificultats i errors en el procés d'aprenentatge i ensenyament per a oferir propostes de millora del procés sinó, senzillament, d'establir els peatges, les "fites determinants per a la progressió en el sistema educatiu", que determinaran en el futur la posició de l'alumnat en el mercat de treball per la via de la certificació educativa. L'avaluació perd així la funció reguladora del procés, per-

què informa d'on hi ha problemes i es proposa corregir-los, i se li atribueix el propòsit de classificar i etiquetar l'alumnat en funció no del seu progrés, sinó del grau d'assoliment d'unes competències bàsiques i de compliment dels objectius de l'etapa marcats per l'administració de l'Estat: "Los criterios de evaluación y características generales de las pruebas (...) serán fijadas por el Gobierno para todo el Sistema Educativo Español, previa consulta a las Comunidades Autónomas" (Primària art. 21.2 i secundària art. 29.4). No hi ha cap estudi pedagògic que avale aquesta concepció de l'avaluació, llevat d'aquell castís principi de "el que vale, vale".

Aquestes proves seran, a més a més, "calificadas por especialistas externos al centro", segurament perquè

l'Estat desconfia de la capacitat del seu propi personal per a dur-les a terme. Probablement també, perquè permet així l'obertura d'un nou mercat educatiu on empreses externes puguin trobar nous jaciments de negoci a costa de la despesa pública, i promou la proliferació d'acadèmies privades que preparen per a la realització de les proves.

Eliminada tota possible diversitat en l'adaptació curricular dels continguts, es facilita enormement a les empreses editorials l'elaboració d'uns llibres de

Aprendre per a superar una prova no és igual que aprendre per al domini d'una matèria

text que continguen bateries d'exercicis que simulen les proves de revàlida.

Un sistema semblant és el que va implantar l'administració Bush als EUA, amb la reforma coneguda com a No child left behind, els resultats de la qual van ser demolidors per a aquelles escoles situades en districtes més desafavorits -les públiques-. El mateix passa a Xile, amb les proves del SIMCE, les proves censals que fa des de fa 25 anys amb resultats més que discutibles: segueix per davall de la mitjana de l'OCDE en els resultats de PISA, i continua sent uns dels països americans amb un repartiment més desigual de la riquesa.

El principi de la comptabilitat, segons el qual allò que es mesura és el que importa, condueix a l'ensinistrament en conductes que redueixen l'a-

prementatge a tàctiques de superació de l'examen.

Tot contingut no susceptible de ser avaluat en aquestes proves selectives deixa de ser pertinent, no és significatiu per a l'alumnat i no hi ha cap motivació en el professorat per a impartir-lo. Sobre aquesta base, en quedaria exclosa, evidentment, tot allò que està íntimament relacionat amb la realitat immediata i pròxima de l'alumnat, els valors, les respostes emocionals i la cultura que ha après en la família i el grup social de referència. Tampoc hi ha motiu per a conèixer la realitat històrica, social, lingüística i cultural dels territoris, com ara la del País Valencià.

Si el que realment es vol és superar un examen (PISA o la revàlida), hem d'ensenyar focalitzant-nos exclusivament en aquest. Però aprendre per superar una prova, com sap perfectament qualsevol estudiant, no és ben bé el mateix que aprendre per assolir el domini i la comprensió d'una matèria, i els coneixements adquirits per a l'examen s'obliden amb rapidesa.

EN PRIMER PLA REFORMA WERT

3

AUTONOMIA DELS CENTRES EDUCATIUS

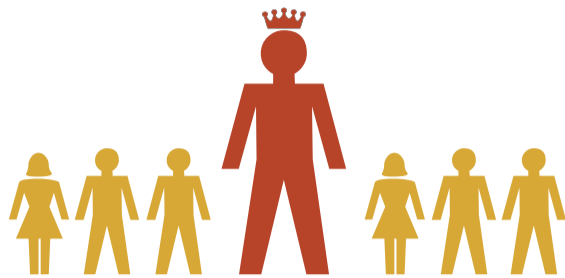
Eliminar tot vestigi de participació democràtica

Amb l'eufemisme de l'augment de l'autonomia dels centres, el que veritablement proposa la LOMQE és l'eliminació de tot vestigi de participació i gestió democràtica dels centres educatius.

En primer lloc, la LOMQE és una norma antidemocràtica pel seu procediment de redacció i tramitació. El ministeri no ha debatut amb cap instància social implicada en el procés, que s'ha fet d'esquena a la comunitat educativa: no han sigut consultades les autoritats pedagògiques universitàries, les associacions de pares i mares, els sindicats del professorat, els partits polítics ni les associacions d'estudiants. S'intenta imposar a la societat un model educatiu inspirat en un ideari neoliberal, que apareix enunciat en informes d'empreses d'assessorament empresarial, com ara l'informe McKinsey (2007).

A més, elimina tot vestigi de funcionament democràtic i participatiu en els centres i planteja un model d'autonomia basat en la competència entre els centres que s'allunya, encara més, de la cultura de participació i cooperació.

Així, buida de contingut tota atribució decisòria als consells escolars i els relega a una funció merament consultiva. Tot el poder decisor sobre projectes, normes de funcionament, admissió de l'alumnat, la gestió de recursos complementaris provinents de

patrocini o de relació amb les administracions passa a la direcció.

D'altra banda, les direccions passen a ser nomenades directament per l'administració i adquireixen un caràcter gestor i no didàctic. Aquesta direcció "professionalitzada", que passa a ser una funció unipersonal i no col·legiada, tindrà poder per a seleccionar el professorat de la plantilla del centre i podrà conformar el claustre al seu gust: pot rebutjar el professorat enterí que treballa en el seu centre en funció del seu perfil, obviant tots els criteris d'antiguitat i altres mèrits, com fins ara es feia.

El professorat definitiu, afectat

El professorat definitiu també es veu afectat per la mateixa mesura, ja que la direcció pot configurar el seu claustre amb el professorat que millor s'adapte al projecte específic de centre. Com que participarà també en l'avaluació del professorat, s'obri la porta a una avaluació interessada per part de la direcció a aquelles persones que li resulten incòmodes. Al remat, les di-

reccions esdevenen representants d'una administració que controle i fiscalitze pares, mares, professorat i alumnat, sobre els quals pot exercir una acció coercitiva i clientelar

El model d'escola d'STEPV es basa en la formació d'una ciutadania lliure, crítica i avesada al funcionament democràtic de la societat. Els hàbits democràtics no es poden ensenyar com a continguts curriculars d'una determinada assignatura, siga Educació per a la ciutadania o siga Educació cívica i constitucional. Els hàbits democràtics s'adquireixen exercint-los en la nostra vida quotidiana i, en l'escola, s'aprenen exercint la participació democràtica en tots els seus àmbits: la democràcia educativa ha de consistir que les persones es responsabilitzen i s'apoderen del seu destí en protagonitzar, de manera individual i col·lectiva, el procés educatiu. La democràcia real és aquella en què ningú pren les decisions que afecten la seua vida pels altres i on el procés decisor és el del consens de tota la comunitat educativa. Només així, amb l'energia que

atorga el convenciment que la comunitat fa el que ha decidit que és millor per a ella, serà possible un èxit escolar vertader i la formació de persones honestes, compromeses i felices. Com diu Ravitch (2011), quan analitza les claus de l'èxit del model educatiu finès, l'èxit del sistema finès es basa en la confiança: "Pares i mares confien en el professorat. Els i les professores confien els uns en els altres i col·laboren en la solució dels problemes. Les direccions i el professorat es professen una mútua confiança, perquè els i les directores han sigut professors abans i acumulen una profunda experiència."

La pròpia Comissió Europea, a través del projecte *Includ-ed*, dins el marc de l'Estratègia Europea 2020 (2011) destaca la importància de la participació de la comunitat en els centres escolars: "La participació de la comunitat en els centres escolars millora el rendiment acadèmic de l'alumnat. Les dades suggereixen que el nivell de competència en lectoescriptura dels xiquets i xiquetes millora quan les famílies participen en els centres escolars. I, al contrari, si les famílies no hi

participen de manera activa, s'obri una esclatxa en la competència en lectoescriptura entre l'alumnat, depenent del nivell educatiu dels pares." Distingeix fins a cinc models de participació escolar i conclou que els que tenen més èxit són aquells que impliquen una "participació decisòria, avaluativa i educativa, en què les famílies s'impliquen més en el centre escolar i exerceixen més influència sobre aquelles decisions que s'hi prenen."

La direcció "professional" que impulsa la LOMQE i la competitivitat i especialització dels centres suposa la introducció de conceptes completament aliens a la cultura escolar i procedents de la cultura empresarial. A la vista del resultat que aquests principis de competitivitat i de sotmetiment del personal a les necessitats peremptòries de l'empresa han tingut en el món econòmic i empresarial, amb una crisi econòmica que ha provocat la pràctica desaparició del teixit industrial del nostre país, el greu deteriorament de la nostra natura i unes taxes altíssimes d'atur, de pobresa i de desnonaments, no pareix molt intel·ligent voler importar des del món de les empreses i les finances un model de gestió que ofereix uns resultats comptables molt pitjors dels que ofereix el sistema educatiu en PISA. Per cada Inditex d'aquest món, hi ha centenars de milers d'empreses que no sobreviuen a un mercat que prioritza el benefici i l'eficiència sobre qualsevol altra raó. Més aviat, és el món de l'empresa i les finances el que podria aprendre del funcionament d'alguns centres escolars.

És el món de l'empresa el que podria aprendre del funcionament d'alguns centres escolars

el mercat productes diferents per la seua singularitat, preu o qualitat.

- El paper controlador de l'estat. L'estat adopta la funció de garant per tal que l'educació funcione com un mercat.

Arribats ací, entren en joc les "competències bàsiques".

- El model de les competències resulta funcional amb l'organització del mercat educatiu.

- Exemplifica la supeditació de l'educació a les necessitats de l'ocupació,
- Es presta fàcilment a l'elaboració de proves avaluadores que establisquen nivells de qualitat en els productes educatius.

- Proporciona amb el seu canvi de paradigma l'habitual taxa de negoci en qualsevol reforma educativa a la indústria més lligada als materials educatius, entre les quals també s'inclouen els d'avaluació i diagnòstic.
- És molt funcional per a fer paquets curriculars que puguen ser utilitzats en l'ensenyament en línia, un element fonamental per a ampliar el volum del negoci del mercat educatiu.

Assenyalem finalment, una sèrie de consideracions a tindre em compte sobre el reforç a les competències bàsiques davant altres aspectes de la llei: així en l'article 6, en definir que s'en-

tén per *currículum*, el defineix com "el conjunt de competències bàsiques, continguts, mètodes pedagògics i criteris d'avaluació", i desapareix la referència als objectius que venia en el mateix articulat de la LOE.

En l'apartat 2 del mateix article reserva al govern central l'establiment i definició de les competències bàsiques de cada ensenyament i dels criteris per la seua avaluació, i incrementa la fixació dels continguts comuns necessaris per a l'adquisició de les competències bàsiques a un 65% dels horaris escolars per a les comunitats autònomes que tinguen llengua cooficial, i el 75% per a les que no en tinguen.

Altres elements destacables són les diferents avaluacions introduïdes al llarg del procés educatiu i el fet que, al final de l'escolarització de la secundària, l'alumnat que no obtinga el títol de Graduat en Educació Secundària (art. 31) tindrà un certificat on s'indicarà el nombre d'anys cursats i el nivell d'adquisició de les competències bàsiques.

Assenyalem per últim, un misteri: per què en desapareixen les competències del batxillerat? En acabar aquesta etapa es farà una avaluació en què es comprovarà el grau de maduresa acadèmica i de consecució dels objectius de l'etapa. És a dir, tenim competències bàsiques en primària i secundària, i competències (genèriques o específiques) a la universitat i la formació professional. En batxillerat, "maduresa acadèmica", un concepte que ens costa pensar com haurem d'avaluar.

Les competències faciliten el "packaging" dels productes educatius

4

LA RACIONALITZACIÓ DE L'OFERTA EDUCATIVA I EL DISCURS DE LES COMPETÈNCIES

Facilitar la creació d'un mercat formatiu

El discurs de les competències bàsiques ve de lluny i amaga alguns parany pedagògic. En el context dels canvis en l'educació que promouen instàncies supraestats com la Comissió Europea i l'OCDE, han de ser l'instrument perquè tota la planificació del currículum depenga de l'avaluació comptable dels resultats.

L'oposició des de la pedagogia crítica

Des de diversos autors propers a la pedagogia crítica i la renovació pedagògica es lamenten per com s'introdueixen nous conceptes pensant que modificaran, per ells mateixos, les pràctiques docents, al marge de la implicació del professorat, el diagnòstic insuficient de les problemàtiques educatives o del retorn a l'obsessió per l'avaluació i els indicadors de rendiment.

Ens trobem, a més a més, amb l'existència de diversos significats sobre el terme *competències*, posats de manifest en textos legals i en discursos dels seus propandistes. Aquesta polisèmia és perillosa ja que, al remat, qui decideixen són els tecnòcrates dels organismes nacionals o supranacionals. Tot i que ens anuncien que amb les competències es pretenen canvis metodològics, en cap moment no es planteja el model de societat que volem construir, ni es consideren les condicions en què el professorat exerceix

la seua tasca. També s'obliden del coneixement i dels continguts culturals: aquest desinterés facilita una política educativa clarament orientada cap als sectors productius.

Així, el discurs de les competències es converteix en un reclam per a entretindre el professorat, que després de moltes hores i/o cursos per a aclarir-se sobre el seu significat o operativitat, acabarà convenent-se que amb aquestes no es resolen els seus problemes a l'aula i, menys encara, les dificultats de l'alumnat davant els coneixements. Una vegada més seran les editorials, que aniran adquirint major poder, les que a través del llibre de text posaran el punt final als dubtes, i establiran les competències que hauran de ser ava-

luades.

Des de mitjan anys huitanta, totes les reformes educatives d'inspiració neoliberal promogudes a l'Estat espanyol han estat dirigides a l'organització d'un mercat educatiu. La creació d'aquest mercat educatiu se centra a promoure tres elements fonamentals:

- La capacitat del client per a triar el producte educatiu. Si el client està obligat a consumir en un determinat centre educatiu i només els productes que aquest li pot oferir, el mercat educatiu no existirà.

- La diversitat de l'oferta de productes educatius. Per això cal que les instàncies educatives disposen de l'autonomia necessària perquè posen en

5 ADAPTACIÓ DE L'FP A LES NECESSITATS DELS SECTORS PRODUCTIUS

Divisió entre ensenyaments acadèmics i aplicats

La LOMQE planteja dues idees: primera, una FP com a via d'eixida per al fracàs escolar; segona, una FP dual amb la qual una part de la formació passa a dependre i realitzar-se en les empreses.

Com a via d'eixida per al fracàs escolar, la LOMQE suposa un pas arreu per al sistema educatiu i per a l'FP en particular ja que planteja dues vies: l'acadèmica, per als que han d'anar a la universitat, i la d'ensenyaments aplicats per als que "no volen estudiar." Això suposa tornar a una idea d'FP de segona, com a via per als que fracassen en el sistema acadèmic.

És cert que cal formació bàsica per a tots, i no solament per als que no funcionen en el sistema acadèmic: probablement, una de les raons del fracàs escolar és que no ofereix aprenentatges útils per a la vida, no promouen la creativitat i el desenvolupament dels talents personals i, per tant, aporta poc a la societat.

La reforma parteix del supòsit fals segons el qual hi ha una divisió entre uns ensenyaments acadèmics, més valuosos, i uns altres de no acadèmics o aplicats, més devaluats, inspirada en models com ara l'alemany, en el qual hi ha una segrega-

ció primerenca en aquests dos itineraris.

Des del Sindicat pensem que cal pensar de forma diferent sobre la capacitat humana i sobre l'educació i superar aquesta vella concepció de l'acadèmic i no acadèmic, especialment quan hi ha una manca de cultura empresarial i governamental sobre el valor de la formació professional al nostre país. Hi ha un risc molt important atès que es deixa al criteri de les empreses adherides al sistema de formació dual el procés de selecció de l'alumnat, i subordinar als interessos de l'empresariat la formació de les persones: és fàcil preveure que per a l'empresariat és una oportunitat d'aconseguir mà d'obra barata o gratuïta.

Enfront d'aquest disseny d'una FP subordinada a les necessitats de les empreses, sempre peremptòries i abocades al curt termini dels balanços del benefici. Considerem

que els joves han de poder rebre una formació adequada, tècnica, crítica i polivalent, i que aquesta formació ha d'estar tutelada des dels poders públics.

Els governs han de vetllar perquè les persones reben la formació que necessitaran per a adaptar-se a les modificacions laborals que puguen produir-se al llarg de la seua vida. Hem de tindre en compte que, segons l'OCDE, la meitat dels oficis i ocupacions que tindran una elevada demanda de personal en els propers anys encara no existeixen. En conseqüència, aquesta el sistema educatiu ha de preveure una dimensió educadora en coneixements i en valors que permeta estar preparats per a un canvi d'activitat i per a poder exercir els seus drets com a treballadors i treballadores.

La proposta d'augmentar les pràctiques en l'empresa podria, de fet, significar que la formació que reba aquest jovent siga massa específica i no generalitzable, fet que perjudica la seua capacitat d'adaptació als canvis.

S'hauria de dignificar l'FP, dotar els centres docents de més personal i mitjans per a treballar en condicions i tindre en compte que calen més titulats mitjans ben formats, bons professionals que, de manera permanent, estiguen reciclant-se i actualitzant coneixements.

Cal garantir una formació per adaptar-se als canvis laborals que tindran lloc els pròxims anys

què accedirà poca gent i que, justament per formar part d'una elit, se suposa que disposarà dels temps i recursos que calguen per a anar posant remei a les seues mancances sobre la matèria. Queda clar amb això que tota la llei forma un cos ben estructurat i que no es poden entendre les seues parts per separat. La supressió d'una matèria que hauria de ser bàsica com la Tecnologia va de la mà amb el propòsit de generar una massa laboral de baixa qualificació i una universitat elitista.

La llei només fa referència a la tecnologia de manera directa quan, en l'apartat tercer de la introducció, asse-

ció d'energies, de materials, de processos de fabricació, de tècniques de muntatge, de maquinària, de mecànica, d'electricitat i electrònica aplicades, de robòtica, etc., amb el coneixement de les matèries instrumentals, anem ben servits. El despropòsit resulta evident per a qualsevol que es pose a pensar mínimament i sense prejudicis sobre la qüestió.

D'altra banda, la LOMQE sí que parla explícitament de les tecnologies d'informació i comunicació (TIC), però no per a integrar-les amb una educació tecnològica general sinó per a reduir-les a un ús merament instrumental com a eines complementàries de l'aprenentatge, per a reforç i suport en casos de baix rendiment, expansió de coneixements i per a l'aprenentatge de professorat i ciutadania al llarg de tota la seua vida. Traduint novament, les TIC resulten ser un conjunt d'infraestructures informàtiques i de programes destinats, de diverses maneres, a l'aprenentatge. En aquesta deriva "tecnològica" no s'ha de furgar massa per a trobar la clara voluntat d'intentar suplir mitjançant alguns ordinadors i programes la falta de recursos humans que les brutals retallades en el sector d'educació estan produint ja i produiran encara més.

En resum, per a la LOMQE no existeixen ni l'educació tecnològica ni la tecnologia i les TIC són només una eina substitutòria d'altres que, realment, no es poden substituir. Tot en coherència total amb un model educatiu que vol segregar i marginar una majoria, crear una elit de privilegiats futurs quadres del sistema i fer-ho tot de la manera menys costosa possible.

Per a la LOMQE no existeixen ni l'educació tecnològica ni la tecnologia

nyala que vol "racionalitzar l'oferta educativa, reforçant en totes les etapes l'aprenentatge de matèries instrumentals que contribuïsquen a l'adquisició de les competències bàsiques, fonamentals de cara al desenvolupament acadèmic dels alumnes i a la seua capacitat de moure's en el món del coneixement i la tecnologia". Traduint això al llenguatge pla s'entén que per saber, per exemple, de la utilitza-

6 EDUCACIÓ TECNOLÒGICA I TIC

Poca tecnologia i les TIC com a eina substitutòria de recursos insubstituïbles

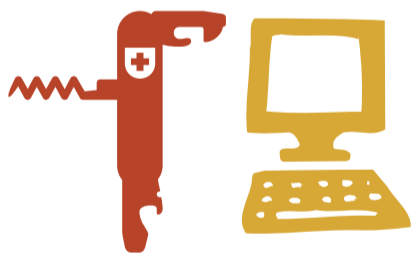
La LOGSE, llei criticable en molts aspectes, va introduir en el seu moment la matèria de Tecnologia a tots els cursos de l'ESO i al batxillerat (Tecnologia industrial). Aquesta matèria tenia justament la finalitat d'anar formant l'alumnat en tots els aspectes relacionats amb la tecnologia, impartint una formació bàsica sobre la matèria, però també preparant per a l'accés als cicles formatius i a les carreres universitàries de tipus tècnic. Encara que el desenvolupament d'aquesta matèria s'ha vist sotmés a un setge progressiu en les successives modificacions legislatives i també, a casa nostra, per l'actuació de la mateixa administració autonòmica, que ha provocat moltíssims problemes per a l'alumnat i professorat, el cert és que la seua presència ha significat un augment de la qualificació tecnològica general de l'alumnat que les mateixes universitats han reconegut.

La LOMQE, però, el que fa és fer desaparèixer pràcticament aquesta matèria, que només s'impartirà en dos dels cursos de l'ESO (primer i tercer) i fins i tots amb noms diferents (Tecnològic i Enginyeria).

logies en primer, Disseny i Tecnologia en tercer). En quart d'ESO, en la modalitat d'ensenyaments aplicats, apareix una estranya matèria denominada Ciències aplicades a l'activitat professional, de la qual es desconeixen quins seran els continguts. En batxillerat la Tecnologia industrial és suprimida directament, sense que ni tan sols hi haja l'opció d'impartir-la com a matèria optativa en la via denominada paradoxalment de Ciències i Enginyeria.

L'eliminació de la matèria de Tecnologia indica de manera molt clara el propòsit dels legisladors, als quals no els importa gens la formació tecnològica de l'alumnat que, majoritària-

ment, s'haurà de convertir en mà d'obra de baixa qualificació destinada, a més, a passar llargues temporades en l'atur. Pel que fa a aquelles i aquells que, després de superar les barreres selectives, arriben al batxillerat, tampoc els importa massa formar-los en aquest aspecte, ja que el seu nombre serà reduït i més encara el que entre finalment a les carreres tècniques universitàries. Per a aquest grup minoritari es dissenya una formació "clàssica", mitjançant les matèries de Matemàtiques, Física i Química i Dibuix tècnic, a l'estil de la que ja existia abans de la reforma de la LOGSE. Poc importa el dèficit tecnològic de partida en unes carreres tècniques a

7 PLURILINGÜISME

Per trobar feina i marginar les llengües pròpies

CONTINUA EN L'ÚLTIMA PÀGINA >>>

INICI DE CURS

Comença el curs més complicat en totes les etapes per les grans retallades en l'ensenyament públic

STEPV continuarà treballant per corregir la política de retallades dels governs valencià i espanyol

Allioli

El curs 2012/13 és, sens dubte, el més complicat dels darrers anys. Els efectes de les retallades són devastadors en els centres públics: milers de docents interins a l'atur i en els centres manca de suficient professorat, que treballa més hores, en especialitats alienes a la seua i amb menys salari, castigats si cauen malalts, horaris que impossibiliten la correcta atenció a l'alumnat, retards en la cobertura de les baixes, retallades en beques de menjador, supressió de línies de transport escolar, becaris d'anglés a costa de les ajudes als llibres de text, pla plurilingüe que margina el valencià, etc.

Retallades tant per part del govern valencià com de l'espanyol, que ara amenaça amb una reforma de la llei d'educació que empitjora encara més les condicions laborals i aplica implacablement les polítiques neoliberals en l'àmbit de l'ensenyament.

La situació dels centres educatius en l'inici de curs és la següent.

Professorat: En infantil i primària, només un 38% tenen la plantilla completa per a fer front a l'inici de curs, el 62% restant els faltava professorat. En la majoria dels casos es tracta de mestres en permís maternal que encara no han substituït, temps parcials o mestres especialistes (Audició i Llenguatge, Pedagogia terapèutica, Anglés, Música, etc). També hi ha moltes baixes per cobrir.

En secundària, els percentatges són molt similars. El 61% dels centres no tenien el professorat necessari per a arrancar el curs. A més, en pràcticament la totalitat dels instituts han perdut professorat respecte al curs passat, conseqüència de les retallades d'unitats i desdoblaments, fonamentalment. Els centres de secundària acusen, per tant, la retallada de professorat, no només aquest curs, sinó des que van començar les retallades fa tres anys.

Les adjudicacions, amb retard

En ambdues etapes educatives, les adjudicacions van començar el mateix dia que començava el curs acadèmic, cosa que no havia passat mai abans.

STEPV denuncia la política de retards en la cobertura de les vacants i substitucions. A mitjan octubre encara no s'havien cobert vacants o substitucions per baixes o excedències de llarga durada.

Alumnat: En un 30% dels centres d'infantil i primària s'ha incrementat el nombre d'alumnat respecte al curs passat, en un 31% ha disminuït i en 37% dels centres es manté igual.

El 27% dels centres es queixen que en algun nivell tenen la ràtio d'alumnes per damunt de 25 alumnes (ràtio màxima fins al curs passat) i en alguns

casos per damunt de 30 (ràtio màxima actual), la qual cosa desmenteix les afirmacions de la consellera que no s'han superat les ràtios legals.

Hi ha moltes aules massificades com a conseqüència de la normativa del ministeri d'augment de ràtios i menys professorat per a atendre aquest alumnat.

Aquestes dades tenen un paral·lisme en les unitats que tenen el centres: només un 5% ha augmentat el nombre d'unitats respecte al curs passat i, en canvi, el 19% les ha reduït i en la resta (76%) es mantenen igual. És a dir, malgrat que els percentatges d'augment i de pèrdua d'alumnat són similars (al voltant del 30%) es retallen més unitats que es creen perquè l'augment de ràtios permet la massificació de l'alumnat.

Només un 7% dels centres atribueixen la reducció d'unitats a la baixa de la natalitat i la resta l'atribueixen a les retallades de l'administració.

En secundària, la majoria dels centres (un 59%) mantenen el mateix nombre d'alumnat que el curs passat. En un 22% s'ha incrementat i en un 14% ha disminuït.

Infraestructures: Un 27% dels centres d'infantil i primària tenen deficiències o problemes en la infraestructura que no estan encara resolts (climatització, manca d'espais, reformes, etc.). I un 13% tenen aules prefabricades.

En secundària les incidències són més elevades: un 38% dels centres tenen deficiències o problemes en la infraestructura i un 19% tenen aules prefabricades.

En resum, les dades confirmen la dificultat per a encarar aquest curs, perquè a més de les retallades d'unitats i de professorat, cal afegir les retallades en les beques i ajudes per a transport escolar –en infantil s'està suprimint aquest servei en molts centres–, llibres de text –encara no s'han abonat des del curs passat– i menjador escolar –que obliguen milers d'alumnes de famílies sense recursos a haver de fer front a una altra despesa.

Aquest curs també es caracteritza per la introducció del model plurilingüe en el primer curs d'infantil 2n cicle sense tindre els recursos necessaris, el temps de preparació necessari en els centres –el decret es publica a l'agost– ni la formació necessària del personal que ha de posar el programa en marxa, com ja va denunciar el Sindicat oportunament.

Si no els aturem, no s'aturaran

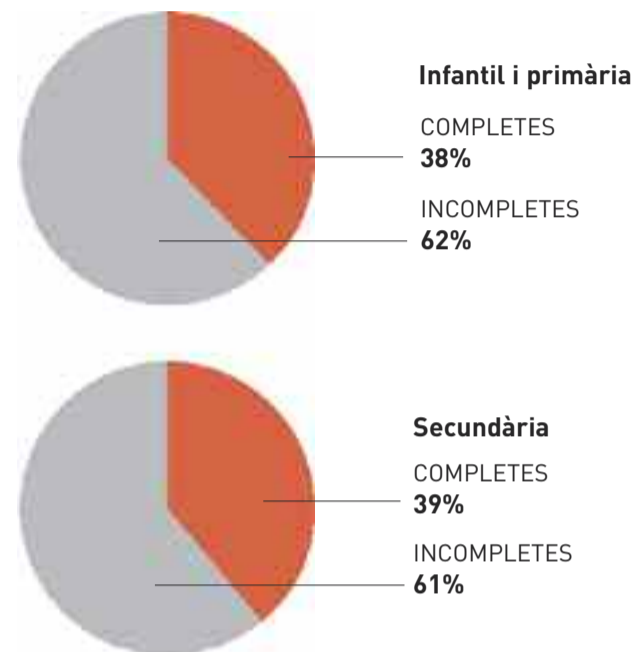
La successió d'agressions s'encadenen l'una darrere de l'altra, tant les que ens afecten com a docents com les que ens afecten com a ciutadans –augment de l'IVA, repagament farmacèutic, etc.–.

Totes aquestes mesures dels governs han tingut resposta al carrer des de les distintes plataformes sindicals, socials o cíviques que s'han constituït recentment o que ja existien.

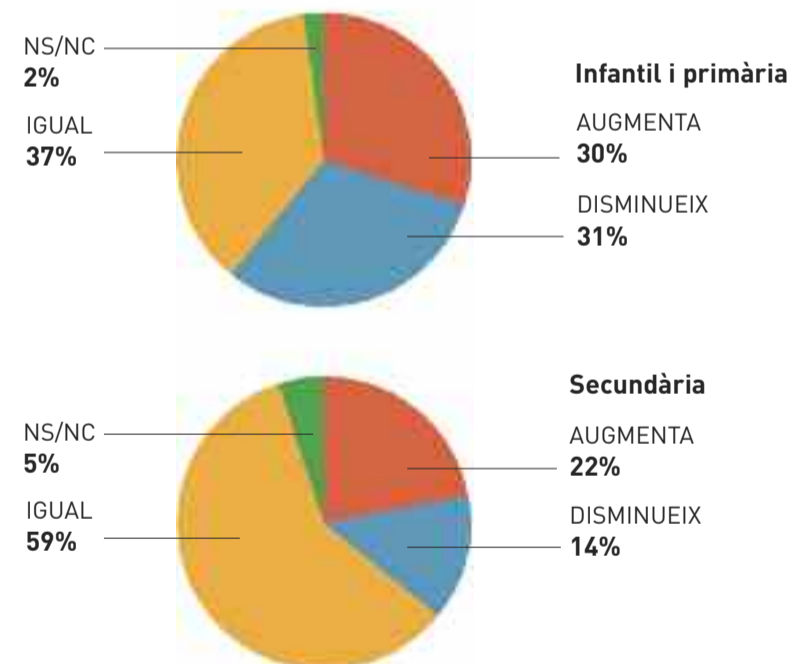
En l'àmbit educatiu, hem iniciat el curs amb una sèrie de mobilitzacions tant per part de la Plataforma per l'Ensenyament Públic com per la Plataforma Sindical de l'Ensenyament. També en el marc de la Cimera Social –que està preparant la convocatòria d'una vaga general– i la plataforma de sindicats de la funció pública s'han convocat diverses accions de protesta.

Concertacions, manifestacions i altres actes de protesta que hauran de continuar aquest curs fins que el govern valencià i espanyol rectifiquen les seues polítiques.

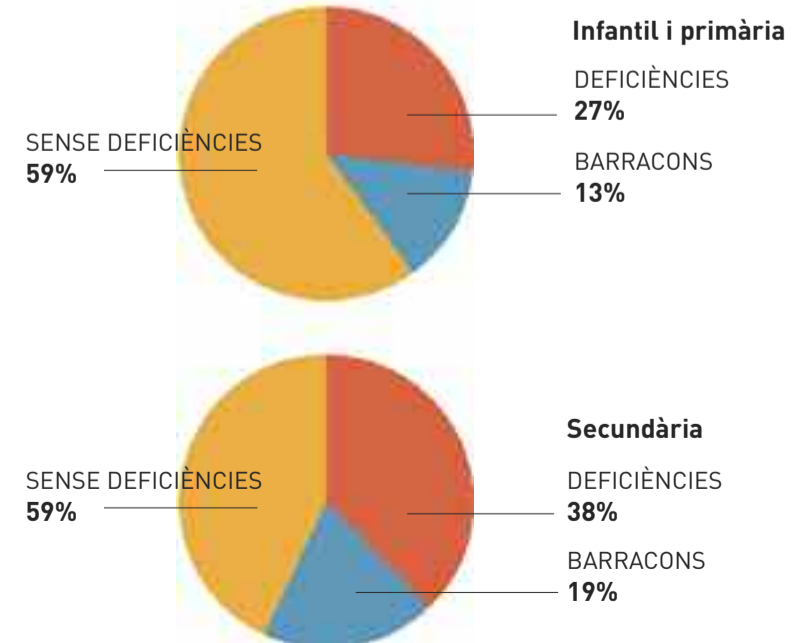
Plantilles a l'inici de curs

Variació de l'alumnat

Infraestructures

Concentracions en les EOI, ensenyaments artístics i d'adults en l'inici de curs

Les retallades afecten totes les etapes educatives. Els ensenyaments d'idiomes, artístics i d'adults també han protagonitzat concentracions de protesta en l'inici del curs.

Allioli

En les EOI, a banda de les, per desgràcia, famoses cues a les portes de tots els centres i de l'elevat nombre d'alumnat que es queda, any rere any, sense plaça, enguany, com a novetat, tenim els cursos d'anglès per a formació del professorat.

Aquesta formació ha sigut una demanda de les EOI des de fa molts anys, però en unes condicions de qualitat dignes dels ensenyaments d'idiomes i no com s'està fent, tard i malament. Gran part del professorat d'anglès que farà dues hores setmanals de la destresa oral d'aquests cursos semipresencials encara no en sap ni continguts, ni avaluació, ni horari, ni nivell, ni tan sols el lloc on impartirà aquestes dues hores. A això, damunt, cal afegir que les jornades de treball, en la majoria dels casos, seran de sis hores lectives seguides, fet que és il·legal.

La CPI va interpel·lar a la consellera Català en la inauguració del curs d'Ensenyaments Artístics a l'EASD de València

Els centres d'ensenyaments artístics han patit grans retallades de places i professorat, adjudicacions irregulars en algunes especialitats. Els ensenyaments artístics superiors depenen d'un ISEA sense quasi pressupost ni capacitat de maniobra. Avança amb força la privatització d'aquests ensenyaments i recentment s'han autoritzat ensenyaments artístics privats que faran molt de mal als centres públics, que mereixen més respecte i atenció.

En l'ensenyament per a adults, la Conselleria amenaça amb una nova llei que orienta la formació d'adults quasi exclusivament a l'àmbit laboral i s'oblida d'altres aspectes fonamentals de la formació d'adults reconeguts en la llei actual que, recordem-ho, encara no està desenvolupada totalment.

Per totes aquestes raons i moltes altres, el professorat d'aquests ensenyaments es va concentrar el 26 d'octubre a la porta dels centres de treball uns quants minuts abans del començament del curs per fer públic i palès el rebuig a la política educativa d'aquest govern.

La Coordinadora de Professorat Interí s'organitza comarcament i es mobilitza en l'inici de curs

Des de la seua constitució, l'activitat de la CPI ha estat molt intensa

La CPI va interpel·lar a la consellera Català en la inauguració del curs d'Ensenyaments Artístics a l'ESADE de València

Allioli

Al juny STEPV constituïa a Gandia la Coordinadora de Professorat Interí (CPI) per significar la lluita del personal docent més afectat per les retallades del govern valencià.

La primera acció contundent de la CPI va ser la convocatòria d'una acampada al juliol en la Conselleria d'Educació –que finalment es va haver de traslladar a la Direcció Territorial– per denunciar l'acomiadament de tot el professorat interí el 30 de juny. Durant els cinc dies que va durar l'acampada, la CPI va ser capaç d'atraure l'atenció dels mitjans de comunicació sobre la situació del professorat interí al País Valencià i de posar en diversos compromisos càrrecs institucionals del govern valencià (el president Fabra i la consellera Català), del govern espanyol (el ministre de Justícia) i de l'Ajuntament de València (l'alcalde Rita Barberá) en diversos actes de protesta a València. També a Alacant, la CPI es va deixar sentir en diferents concentracions.

El mes de setembre ha servit per a continuar aquestes accions, però també ha servit per a organitzar la CPI a escala comarcal i ja s'han constituït huit assemblees arreu del País Valencià.

Les actuacions públiques de la CPI en el començament d'aquest curs han sigut igualment importants, com ara la denúncia de la situació del professorat interí davant la consellera d'Educació, Maria José Català, en l'acte d'inauguració del curs acadèmic dels ensenyaments artístics superiors, el passat 27 de novembre; la protesta davant el govern valencià en els actes commemoratius del Nou d'Octubre; o la roda de premsa per desmentir les informacions de la Conselleria d'Educació referents a la contractació del professorat que va ser despatxat al juliol.

JUNTA DE PORTAVEUS

La conselleria es nega a tractar les condicions laborals del professorat en les negociacions

STEPV ha proposat tractar el capítol I dels pressuposts, la retirada del decret Vela i l'augment de ràtio i càrrega lectiva del professorat

Allioli

El passat 3 d'octubre va tindre lloc la junta de portaveus entre els sindicats i la conselleria per tractar el calendari de negociació d'aquest primer trimestre del curs.

STEPV va fer una primera intervenció per valorar l'inici del curs, que va qualificar de molt complicat i caòtic per l'aplicació de les noves mesures d'augment de ràtios i d'horari del professorat i per les retallades en transport escolar i beques de menjador que castiguen milers d'alumnes. També va exposar els problemes detectats en les adjudicacions de professorat interí i va denunciar que mol-

tes baixes de llarga durada continuen sense cobrir-se.

Quant als temes que STEPV va proposar negociar són els següents:

- Pressuposts educació quant al capítol I de personal. La retallada plantejada pels pressuposts generals de l'estat a les autonomies i, especialment, al País Valencià, fa necessari tractar aquest tema en la mesa sectorial abans que es tramiten els pressuposts en les Corts valencianes, per evitar sorpreses en les nòmines o més retallades de professorat interí.

- Retirada del decret Vela quant als sexennis i acomiadament de professorat interí. No pot ser que al professorat va-

lencià el castigue el govern de l'estat (eliminació de la paga extra, reducció indemnitzacions per malaltia) i es continue mantenint el decret autonòmic valencià de retallades salarials.

- Retirada del decret Wert d'augment de ràtios i d'horari de professorat. Els centres educatius han de tornar a la normalitat quant a les ràtios i la càrrega lectiva del professorat per millorar l'atenció educativa de l'alumnat que aquest curs serà molt complicada per l'aplicació d'aquesta normativa.

- Convocatòria de la Comissió de Seguiment de l'Acord d'Interins per forçar la cobertura immediata de les baixes i millorar el procediment d'adjudicacions.

Educació només ha acceptat la proposta de convocar la Comissió de Seguiment de l'Acord d'Interins, però s'ha negat a tractar la resta de temes que afecten les condicions laborals del professorat.

El temes que ha plantejat l'administració aquest trimestre són els següents: concurs de trasllats, decret d'inspecció, modificació del decret d'admissió d'alumnat en centres públics, ajudes socials, jornada continuada, pla anual de formació del professorat, compte de formació –en la nova ordre de formació que es publicarà en breu–, selecció de subvencions a centres per programes anuals de formació, avaluació diagnòstica, mesa de directors, compensatòria-contracte programa, intercanvi de llibres text i àmbits ESO.

També ha anunciat que es negociaran després del primer trimestre temes, com ara el decret d'atenció inclusiva –constituïran grups de treball aquest trimestre–, llei de formació de persones adultes –l'avantprojecte

passarà de primer per les Corts–, decret d'autonomia de centres, desenvolupament del decret plurilingüe –la setmana que ve envaran instruccions als centres sobre l'aplicació del decret.

Sobre alguns dels temes que planteja l'administració, com la jornada continuada, STEPV celebra que s'aborde la negociació perquè és una reivindicació històrica del Sindicat i del professorat. El Sindicat plantejarà un model de jornada que beneficie tota la comunitat educativa i no comporte més retallades de drets del professorat o de l'alumnat.

El Sindicat convocarà les assemblees escaients per discutir amb el professorat els temes de més envergadura, com la jornada continuada, la llei d'FPA, l'atenció inclusiva, etc. El Sindicat insistirà en la necessitat de restituir el prestigi al professorat docent i recuperar les condicions laborals retallades aquests anys com a element central per encarar la negociació amb l'administració.

TEATRES DE L'ESCOLA

JAUME MARTÍNEZ BONAFÉ

El menjar dels pobres

Podeu augmentar la ràtio fins que rebente l'aula, abaixar-nos el sou, acomiadar, reprimir les manis, canviar la llei al vostre interès, engreixar la privada i deixar morir la pública, suprimir el transport escolar, reduir les beques, tornar al franquisme, mentir davant un micròfon, insultar a qui divergeix, gastar-vos la pasta pública en xorrades, però, si us plau, no sigueu tan cabrons i lleueu les mans del menjar dels pobres. Ho dic per això dels tappers, fiambreses o portaviandes. ¿No sabeu que hi han nanos que, al dia, sols fan la menjada que se'ls dóna al menjador escolar? L'escola pública és un dret social i una obligació de l'estat, ¿com pot ser que hi vulgueu discriminar amb el menjar? ¿Sabeu el que significa que a la mateixa taula del menjador un xiquet s'alimente segons el crite-

ri d'un nutricionista, i al costat arribe l'altre amb el portaviandes ple del que a sa casa han pogut o volgut posar-li? ¿Per què aquesta discriminació? ¿I quants xiquets o xiquetes no portaran ni tan sols portaviandes?

A l'escola el menjador és també un espai educatiu, el menjador és currículum. ¿Què aprenen els xiquets i xiquetes que veuen dues formes dis-

A l'escola el menjador és també un espai educatiu, el menjador és currículum

tintes d'alimentar-se? Doncs el que jo recorde de la meua infantesa a l'Escuela Nacional: que encara n'hi havia alguns que eren més pobres que jo i rebien una educació distinta, l'educació del pobres, les quatre regles i au. ¿Això volem fer amb el menjar?

¿I què fareu vosaltres, directors, mestres, tutors, inspectors, presidents de l'ampar...? ¿Guardar escrupolosament la llei mirant cap a un altre costat? ¿No serà ja temps d'insubmissió? Potser algun dia, per alguna finestra d'alguna escola penge una pancarta que diga: Fora els portaviandes de l'educació pública!

Podeu discriminar amb les Matemàtiques, l'Educació física o l'Anglès, però deixem en el plat els macarrons dels nanos, de tots el nanos i en tots els plats.

RETALLS DE PREMSA

Educación: mal diagnóstico, malas políticas

José Saturnino Martínez García

Profesor de Sociología en la Universidad de La Laguna. Publicat a www.eldiario.es el 10/10/2012

Para que la democracia funcione bien es necesario que el debate público esté bien informado. Por desgracia, en el ámbito educativo ha cuajado una opinión pública (o por lo menos publicada) totalmente errónea. Parte de los errores que está cometiendo el Partido Popular tienen que ver con hacer suyo ese "sentido común". El diagnóstico equivocado viene a decir que tenemos una alta tasa de abandono escolar debido a nuestros mediocres resultados en PISA. De ello se desprende que si mejoramos en PISA, bajará el abandono escolar. Por ello Wert se propone limitar el currículum de la enseñanza obligatoria a lo que se evalúa en PISA y otras pruebas internacionales (lectura, matemáticas, ciencias e inglés), dejando de lado otras áreas de conocimiento, como ciencias sociales, arte o incluso humanidades, el gran caballo de batalla cuando Esperanza Aguirre era Ministra de Educación.

Pero el diagnóstico está equivocado. Uno de los errores más frecuente al interpretar los datos de rendimiento educativo de los jóvenes de distintos países es presentarlos como si fuese una clasificación deportiva. Así se consiguen titulares de prensa llamativos y se hace creer que la educación es comparable a un deporte. Es cierto que en algunos rasgos se

parecen, como la relación entre rendimiento, esfuerzo y dedicación, pero no en otros muchos. Por ejemplo, la educación, a diferencia del deporte, no es un juego de "suma cero", lo que una persona sabe no se lo quita a otra, como sucede al ganar una competición. Y en educación la motivación más fuerte, la que da resultados a más largo plazo y está más asociada con la creatividad, no es ganar, sino el gusto por la propia actividad del aprendizaje.

Pero comparar las medias entre países implica otra serie de errores. El principal es que se insiste mucho en la posición ordinal de cada país (¡España a la cola!), pero no se tiene en cuenta que las distancias entre esas posiciones son muy próximas. Si convirtiésemos las puntuaciones de PISA en estatura, y la media de la OCDE fuese 1,80 metros, España tendría una altura de 12 milímetros menos: ¿titularíamos "los españoles, los pigmeos de la OCDE con 1,788 metros?". Pero más importante que las

diferencias medias, es el conjunto de los datos. Cuando observamos la distribución de rendimiento resulta que uno de cada cinco jóvenes españoles no lo hace bien, pero es una proporción similar a la media de la OCDE, o de países con los que nos comparamos, como Alemania, Francia o Reino Unido. Por tanto, los que nos diferencia de estos países no es que tengamos mayor proporción de alumnado de bajo rendimiento. Lo que nos diferencia es que prohibimos que la gente estudie. Como lo leen. En estos países cualquier persona puede cursar algún tipo de formación post-obligatoria, mientras que en España, la LOGSE prohibió cursar estudios post-obligatorios a quien no tuviese el título de ESO. Además, casi no se dice que el nivel para cursar educación post-obligatoria es alto, pues los jóvenes que a los 15 años están en 4º de ESO son de un rendimiento superior a la media de la OCDE, y la proporción de repetidores de curso que hay en España es de las más altas de este grupo de países.

Al PSOE le costó mucho esfuerzo reconocer el error de poner trabas a la educación post-obligatoria, y lo corrigió de tapadillo con la Ley de Economía Sostenible, flexibilizando el paso de la ESO a la educación post-obligatoria con los Programas de Cualificación Profesional Inicial (PCPI). Por ello es irónico y sorprendente que el PP, tras dos décadas de criticar la LOGSE, recupere de ella lo que posiblemente fue su mayor error: la Garantía Social, un título que no permitía cursar estudios post-obligatorios.

Otro gran error del PP es creer que se puede luchar contra el abandono escolar poniendo más trabas a los estudiantes, con las reválidas, volviendo en esta ocasión no a la LOGSE, sino a leyes previas a las reformas educativas de la misma dictadura franquista. Si un joven está dudando en seguir estudiando, pues la educación post-obligatoria es voluntaria, no entiendo por qué al ponerle más trabas le incentivamos a mejorar su formación, más bien lo contrario. Eso sí, cuantos más filtros pongamos, más mejoraremos el nivel educativo de los que prosiguen sus estudios, pero a costa de dejar sin posibilidad de formación de ningún tipo a muchos jóvenes. Esto es buscar la excelencia mediante la exclusión, mientras que PISA nos ha enseñado que los países que consiguen mejores resultados son aquellos con menos desigualdad educativa, como Finlandia o Corea del Sur.

OLI

A l'humorista valencià Xavi Castillo, que ens fa riure sobre la base d'allò que ens fa plorar. L'habilitat que fa palesa per a denunciar, en clau d'humor, és prodigiosa i és un esperó per a continuar la lluita.

ALL

A l'Acadèmia sueca dels Nobel, que acaba d'atorgar el Premi per la Pau a la UE, institució que avala polítiques que abonen la injustícia social i el conflicte a tot Europa. L'any que ve, que l'atorguen a Wert.

PA I ROSES

MARIA LOZANO ESTIVALIS

Autoretallades? No, gràcies

Aquest curs hi haurà estudiants que no gaudiran amb les eixides escolars. El seu professorat justifica aquesta nova retallada per l'empitjorament de les seues condicions laborals, la desmotivació i el poc reconeixement professional.

¿Com podem evitar que l'escola pública es dessagne per l'acció d'un mal govern si damunt augmentem les seues ferides? Resulta sorprenent que hi haja qui defense amb tenacitat el menjador escolar com un espai educatiu que promou la igualtat –no un capritx o un extra, com suggereix la consellera– i després diga a les famílies que s'encarreguen elles, si volen, d'organitzar les extraescolars. ¿Hem oblidat que les eixides del centre són indispensables per a una educació oberta a l'entorn, al territori, a la convivència, que representen una iniciativa compensadora de les desigualtats socials?

Hi ha qui s'escuda ara en la voluntarietat d'aquestes activitats; els nostres governants tam-

bé diuen que l'educació infantil és voluntària i no conec ningú que entenga això com a sinònim de prescindible. Al contrari, el caràcter opcional de les extraescolars vol dir que estan subjectes al criteri pedagògic de cada docent. Però, hi ha claustres que han votat suprimir aquestes activitats i han ignorat l'opinió de l'alumnat i de les famílies. S'ha perdut així una ocasió d'or per a estrènyer vincles i reforçar el sentit de l'educació pública. Però, a més, la decisió pot atemp-

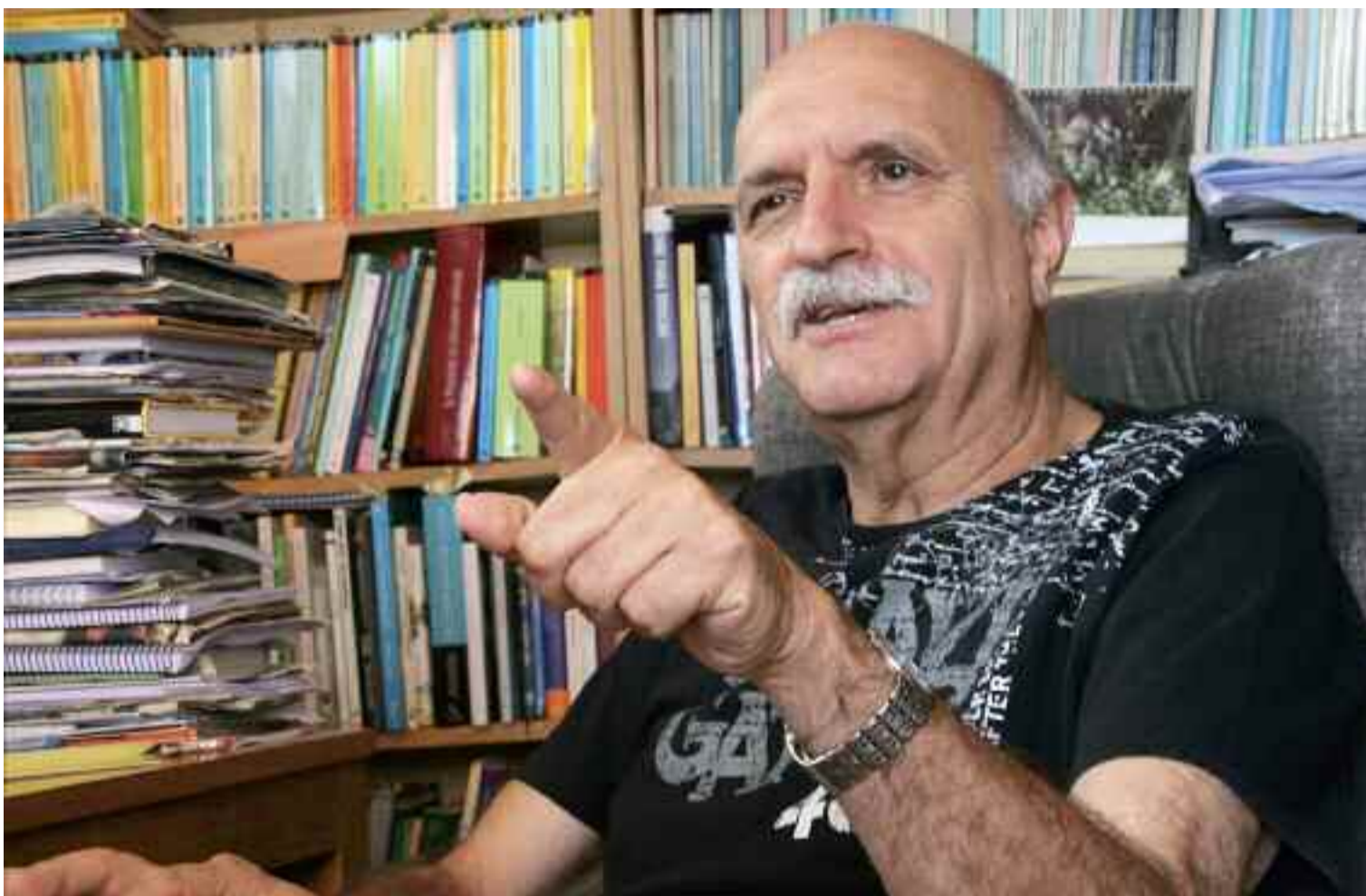
¿Hem oblidat que les eixides del centre són indispensables per a una educació oberta a l'entorn, que representen una iniciativa compensadora de les desigualtats socials?

tar contra la llibertat d'una part del professorat, en virtut d'un corporativisme de dubtosa justificació.

La crisi educativa i política està servint de combustible a un projecte neoliberal insaciable que atempta contra el dret dels xiquets i les xiquetes a un aprenentatge i una convivència dignes que no poden dependre de condicionaments materials. Diu Edgar Morin que per a transformar les nostres societats hem d'assumir l'educació com una tasca de salvació pública. El futur d'una escola inclusiva, democràtica i igualitària està amenaçat per l'actual contra-reforma. Si volem desenvolupar aquesta missió transformadora no hauríem de fer-hi més sang.

Perquè no hi haurà salvació ni benestar educatiu ni justícia social si no escometem junts una autèntica revolució pedagògica i democràtica en els nostres centres. Qui guanya i qui perd amb les autoretallades?

ENTREVISTA

Jaume Carbonell durant l'entrevista a l'estudi de sa casa a Montgat (Maresme). Foto: Jordi Panyella Carbonell

Jaume Carbonell Sebarroja, director de 'Cuadernos de Pedagogía'

“Costarà molt de recuperar el retrocés de l'escola pública”

Rafael Miralles Lucena

“Les retallades haurien d'esperonar el col·lectiu docent a donar respostes contundents contra l'administració sense atemptar contra els drets dels infants i els joves. No podem rebaixar el compromís amb la seva educació integral i cultural”. Així de contundent es manifesta Jaume Carbonell Sebarroja (Barcelona, 1947) unes poques setmanes abans de deixar, per jubilació, la direcció de *Cuadernos de Pedagogía*. Des de la seua revista, aquest periodista, pedagog i sociòleg ha examinat durant vora quatre dècades totes les fites que han tingut l'educació com a protagonista.

Jaume Carbonell va tastar en les seues carns la crueltat repressiva de l'educació del nacional-catolicisme però també va tindre la sort d'estudiar amb mestres formats en la Generalitat republicana. Ells li van descobrir el món del teatre i el cinema, els viatges i, sobretot, el plaer de la lectura. Des d'aleshores és un investigador apassionat de l'escola republicana. Confessa que de menut era un alumne “de fracàs escolar” que tenia greus problemes per a llegir i escriure. Per això reivindicava el valor de l'escola i el protagonisme dels docents per a crear “lectors lliures que adquirixin l'hàbit a través de l'experiència”.

De l'època universitària, en la darrerria del franquisme, rescata la participació en l'organització del cinefòrum del seu barri i el descobriment del llenguatge cinematogràfic, “que tots els joves haurien de conèixer”. Aleshores milita en el Sindicat Democràtic d'Estudiants —de què arriba a ser subdelegat de la Universitat de Barcelona— i en l'esquerra nacionalista catalana. “Aquí cultivo els hàbits de disciplina i respecte al compromís amb els companys i aprenc a parlar en públic, a argumentar, a defensar posicions en els debats i a escriure textos per a fulls volants”. Des que deixa la vida militant, el 1968, “per la seua mirada estreta, la manca de respecte a la dissidència i el sectarisme”, mai més no s'ha enquadrat en cap altra formació sociopolítica, tot i que adverteix: “No sóc neutral”.

Retallades i compromís docent

Li pregunte què en pensa, sobre l'acord d'alguns claustres de suspendre les eixides dels centres amb l'alumnat com a resposta als atacs de l'administració. “Les retallades”, contesta sense mossegar-se la llengua, “no justifiquen aquestes suspensions, puc entendre-ho però no ho comparteixo. Si pensem que una bona educació

Tenim el deure de no deixar de fer el que és beneficiós per a l'alumnat

L'increment de les desigualtats és un dels més greus efectes d'aquesta contrareforma

La innovació necessita estabilitat i les retallades també l'han colpejada molt

és també anar al teatre, a un parc natural o a un museu, hem ser conseqüents. Tenim el deure de no deixar de fer el que és beneficiós per l'alumnat”. “Conec gent que és molt compromesa i lluitadora sindicalment però en la seua praxi docent arriba a ser conservadora i fins i tot reaccionà-

ria, li falta compromís pedagògic”. A més de defensar els drets del professorat, prossegueix, “els sindicats haurien de ser més autocrítics. Per construir la nova escola pública comunitària, a més de respondre a les agressions, hauríem de prendre la iniciativa per establir una agenda alternativa pròpia”.

Carbonell manté l'esperança i recorda al professorat que tot no està perdut perquè encara disposa de l'aula, un espai privilegiat on encara es poden fer coses. “L'educació té molt de poder i la intervenció d'un mestre pot influir positivament en el seu alumnat per sempre. Els meus professors em van marcar moltíssim”. També és poderosa l'educació familiar i la dels mitjans de comunicació, afegeix: “El poder de l'educació es veu sobretot quan la dimensió intraescolar i l'extraescolar articulen un discurs integrat”.

Cuadernos de Pedagogía ha intentat, explica, anar més enllà dels discursos voluntaristes i mostrar experiències reals que visualitzen aquesta aspiració. “El nostre públic lector no ens demana que li parlem de les misèries de l'escola —que també ho fem—; d'això, ja se n'ocupen altres mitjans”.

En els 38 anys en l'equip de direcció de *Cuadernos*, Jaume Carbonell en sap molt, d'innovació educativa, el senyal identitari més palés de la revista. I el diagnòstic que fa sobre aquesta qüestió és, si més no, preocupant perquè, assegura, l'administració dóna ajudes o subvencions programades per un any o dos, i els projectes innovadors requereixen temps perquè es consoliden. “La innovació és un riu sacsejant i variable que necessita estabilitat i les retallades també l'han colpejat molt”.

Retrocés de l'escola pública

Afirma amb contundència que en relació amb els avanços dels darrers decennis, l'escola pública està fent “un retrocés brutal que costarà molt de recuperar”. Des del final del franquisme, a l'estat espanyol hi ha hagut set reformes educatives i el ministre Wert s'ha tret la vuitena de la butxaca. Com també han fet altres governs, assenyala, sense fer un diagnòstic previ de la situació. “Al PP no més li interessa aplicar el seu programa conservador, neoliberal i centralitzador”.

Per a Jaume Carbonell, l'increment de les desigualtats és un dels més greus efectes d'aquesta contrareforma, visibilitzada sobretot amb la reducció de beques i d'ajudes al transport i al menjador de les escoles. Posa l'accent en l'augment dels itineraris formatius i la generalització de la jornada intensiva de matins, perquè obrin noves vies a la diferenciació entre la població escolar i a la privatització. “Quan obligues el professorat del sistema públic a més hores de càrrega lectiva i menys d'atenció, estàs traient als estudiants el suport acadèmic que necessiten, estàs privant-los de l'atenció en les tutories, de l'atenció psicopedagògica... Quan generalitzes l'horari de vuit a dues estàs fomentant que les activitats extraescolars de la tarda siguin cada vegada més privades.”

Però n'hi ha més, de desigualtats, puntualitza. “A Catalunya, el 2012 les colònies d'estiu han disminuït un 25%. Els estius són cada vegada més desiguals. Els nens que tenen la sort d'haver viatjat amb els pares tornen a l'escola amb un capital cultural molt diferent del dels companys de classe”.

Pedagogia al voltant de la paella

■ “Des del País Valencià m'heu cridat moltes vegades i sempre hi he estat molt ben acollit. Aquí he descobert grans mestres i recordo bastants tertúlies pedagògiques, sovint al voltant d'una bona paella. Tinc molt bon record de les escoles d'estiu, unes trobades que vinculaven l'aspecte més lúdic i creatiu amb el debat i el coneixement. També recordo el mestratge de Gonzalo Anaya, el seu compromís. Va ser un referent entranyable.”

■ “A partir d'un moment, el moviment de l'Escola d'Estiu es va deslligar del que es feia als centres, va perdre l'interès per promoure l'intercanvi d'experiències i es va tancar massa. A hores d'ara, la innovació pedagògica al País Valencià està molt atomitzada i dispersa, conec escoles i instituts que fan projectes creatius, potents i innovadors però falten estructures que els donin visibilitat i reconeixement, canals d'expressió que els projectin i els

estenguin... No pot ser que la formació quedi reduïda al que fan els Cefires que ha deixat la Conselleria. És el moment de refundar nous espais formatius sortits des de la base, d'engagar un ampli moviment per l'ensenyament —no únicament de docents i sindicats— on s'impliquin les famílies, l'alumnat, els regidors, etc”.

■ “A l'STEPV, com als STE de les Illes i de Catalunya, s'ha fet una molt bona feina, honesta i combativa, amb un petit matis. Darrerament s'ha pecat més per excés que

per defecte i en algun moment potser s'han llançat al buit. Trobo a faltar discursos i propostes que evitin que algunes reivindicacions es converteixin en plantejaments corporativistes. D'Allioli, que ha actualitzat el disseny i ara es llegeix millor, destacaria la informació amплíssima i rigorosa que ofereix sobre les condicions laborals del professorat valencià. Me n'agrada l'interès per ampliar la mirada cap a temes culturals, de cooperació o d'àmbit internacional, també que s'hi vincule la lluita sindical amb la pedagògica”.

GUIA

INCAPACITAT TEMPORAL ACCIDENTS LABORALS INCAPACITAT PERMANENT

Decret Llei 6/2012, de 28 de setembre, del Consell, de desplegament i aplicació de les disposicions incloses en el títol I i disposicions concordants del Reial Decret Llei 20/2012, de 13 de juliol, de mesures per a garantir l'estabilitat pressupostària i de foment de la competitivitat.

INCAPACITAT TEMPORAL

PER MALALTIES COMUNES

Per causes no derivades de la faena.

Entrada en vigor a partir del 1 d'octubre

- Els tres primers dies de la incapacitat temporal es cobrarà el 50% de les retribucions.
- Del 4t dia fins al 20é dia de la incapacitat temporal se'n cobrarà el 75%.
- A partir del 21é dia i fins al final de la incapacitat temporal se'n cobrarà el 100%.

En tot cas, els percentatges s'apliquen sempre sobre les retribucions percebudes el mes anterior a la incapacitat. S'ha d'entendre com a retribucions del mes anterior a la IT les de caràcter ordinari o periòdic. Els descomptes derivats de la IT es produiran el mes o mesos posteriors a la baixa.

Els comunicats d'alta i baixa mèdica s'hauran de presentar en els mateixos termes i terminis que fins ara.

En els casos d'incapacitat temporal derivades de risc durant l'embaràs, maternitat o paternitat o per violència de gènere, hospitalització i hospitalització domiciliària, que responga a activitats assistencials compreses en la cartera comuna bàsica del Sistema Nacional de Salut i els processos d'incapacitat temporal vinculats amb aquests supòsits, es cobrarà el 100% de les retribucions durant tot el període d'incapacitat.

■ A PARTIR DEL DIA 91

RGSS

Es complementa fins al 100% de les retribucions amb referència a les retribucions del mes anterior a la incapacitat temporal.

MUFACE

S'establirà el subsidi establert d'acord amb la seua normativa (el mateix que fins ara). S'haurà de comunicar a MUFACE que es continua de baixa perquè la Mutualitat complemente la part que deixa de pagar la Conselleria.

PER ACCIDENT LABORAL O MALALTIA PROFESSIONAL

Accident produït al lloc de treball o in itinere o malaltia professional recollida en el quadre de malalties professionals: en el cas dels i les docents sols hi consten els nòduls de cordes vocals.

- 100% durant tot el període de la incapacitat

Quan s'ha produït un accident laboral, la direcció el comunicarà a la Direcció Territorial. Encara que l'accident no comporte baixa, la direcció té l'obligació de notificar-lo a la Direcció Territorial.

QUÈ HEM DE FER EN EL CAS D'ACCIDENT DE TREBALL?

SEGURETAT SOCIAL

Personal que està sotmés al règim de la Seguretat Social, no el que dins el règim de MUFACE opta per les prestacions de la SS.

- Demanar el volant d'assistència mèdica si es va a urgències.
- Anar al centre assistencial més proper, sempre que siga possible. Lliurar el volant d'assistència al centre habitual de la persona afectada perquè el metge/metgessa pugua emetre la baixa corresponent.
- Comunicar-ho a la Direcció Territorial.
- Fer arribar-hi la baixa laboral al més prompte possible.
- Seguir les instruccions del servei mèdic assistencial.
- Lliurar la baixa a la DT corresponent des de la direcció del centre.

MUFACE

- La direcció del centre ha de fer un informe d'accident de servei.
- El metge ha de fer constar que ha sigut accident de servei en el document de baixa o, si no n'hi ha, en un altre document. Si són els serveis mèdics d'urgències, cal insistir-los que facen constar en el full d'urgències que es tracta d'un accident laboral.
- És imprescindible demanar el reconeixement d'accident laboral o de malaltia professional a MUFACE i tindre'n la resolució positiva per escrit, per a poder accedir als drets que se'n deriven. Per a fer-ho, de primer s'ha de demanar el reconeixement a la DT.
- Cal portar la baixa, al més prompte possible, al centre o la DT.

INCAPACITAT PERMANENT

SEGURETAT SOCIAL

- **Total** (per a la seua faena només): 55% de la base reguladora si té menys de 55 anys i 75% si en té més. Pot treballar en una altra cosa.
- **Absoluta** (tot tipus de faena): 100% de la base reguladora, però no pot treballar en res més.
- Així mateix, hi ha també la incapacitat permanent parcial i la gran invalidesa per a persones dependents.

MUFACE

- **Total** Es paga IRPF.
- **Absoluta** No s'ha de pagar IRPF. Per al càlcul de la pensió cal tindre present que:
 - El anys que falten fins a fer-ne 65 es compten com a cotitzats per a la jubilació.
 - S'ha de reduir el 25% del càlcul de la pensió a aquelles persones que es jubilen per incapacitat permanent total i acrediten 15 o menys anys cotitzats.
 - Per cada any inferior a 20 anys cotitzats es reduirà en un 5%. En queden excloses les pensions extraordinàries produïdes en acte de servei o a conseqüència seua.
 - Si s'han cotitzat menys de 20 anys i es compatibilitza la pensió amb un treball, la pensió es reduirà en un 45%.
 - Si s'han cotitzat més de 20 anys no hi ha rebaixa en el càlcul, llevat que es compatibilitzara amb un treball, llavors es reduirà el càlcul de la pensió en un 25%.

ENSENYAMENT PRIVAT

Conselleria provoca un caos a la fi i al començament del nou curs

El curs passat va acabar amb un caos de decisions que encara algunes i alguns dels treballadors de l'ensenyament concertat estan patint.

Allioli

La decisió per part de l'administració de no pagar el sou i les assegurances socials de les treballadores i els treballadors dels mesos de juliol i agost que estaven amb contracte interí amb una antiguitat inferior a un any s'ha traduït que moltes persones que no estaven dins aquestes condicions han vist que a l'estiu o bé al començament del nou curs han sigut liquidades i donades de baixa del pagament delegat d'ofici per part de la Conselleria. Simultàniament treballadores i treballadors amb antiguitats de més de vint anys, amb contractes indefinits, i amb diverses circumstàncies personals que podien agreujar la seua situació sociofamiliar amb hipoteques, pensions que han de passar, etc., han comprovat que deixaven de cobrar les nòmines d'estiu malgrat que la seua empresa no els despatxava i tampoc comunicava res a l'Administració. La causa d'aquest desgavell és la informàtica, segons ens va comunicar un tècnic de la conselleria: "Hi ha hagut un problema informàtic que es resoldrà al més prompte possible".

Acomiadaments impropis

Però aquest no ha sigut l'únic problema. Molts professionals que sí que tenien un contracte d'interinitat amb una antiguitat inferior a un any van arribar a un acord amb l'empresa. La raó va ser que les empreses no han volgut assumir les despeses del sou i les assegurances socials que la conselleria deixà de pagar i per tant decidiren acomiadar aquests treballadors. Els acomiadaments són evidentment impropis, però l'acord va consistir a pagar la liquidació i estalviar la

indemnització amb la promesa de contractar-los al nou curs, no obstant això ens trobem ara que la conselleria no autoritza el pagament d'un substitut si no han passat primer deu dies lectius, així que no han sigut contractats fins que quasi no ha arribat el mes d'octubre.

Si a més hi sumem que moltes de les noves substitucions es troben que l'Administració sempre els paga amb un mes de retard o els reté el sou si han sigut contractats per la seua empresa sense que passen els deu primers dies lectius –en lloc de pagar-los a partir d'aquests– el panorama és desolador i completament caòtic.

Per si no n'hi havia prou ens apliquen per decret noves mesures per a retallar-nos encara més el sou.

D'una banda, una nova regulació sobre com hem de cobrar el complement d'una incapacitat temporal, obviant una altra vegada els drets adquirits i regulats al nostre conveni 5é sense que la conselleria siga part negociadora ni signant d'aquest. De l'altra, la supressió d'una quantitat en el sou de desembre en els mateixos termes que la retallada de la paga extra als funcionaris de

la pública, no és gens estrany que ens sorgisquen dubtes com, per exemple, què passarà amb les persones que ja han cobrat la part proporcional de l'extra de Nadal en una liquidació. El panorama no és molt encoratjador.

Gràcies a la reforma laboral i a la negligència dels sindicats majoritaris queda només aquest curs de vigència del nostre conveni si no s'arriba a signar el 6é. En aquest cas, haurem de recórrer a l'Estatut dels Treballa-

dors per a regular les nostres condicions laborals, i donar carta blanca a les empreses per a aplicar-nos el sou mínim interprofessional o una jornada de 40 hores. El que hem dit, tot un caos.

La manifestació de la Cimera Social el 15 de setembre a Madrid, un clar exemple de malestar i indignació ciutadana

La política desgavellada de retallades d'aquest govern l'hem d'aturar al carrer, des del sindicat fem una crida a tota la classe treballadora siguem del sector que siguem. Ara més que mai, us animem a acudir a les assemblees, mobilitzacions i als actes que continuaran fent-se durant aquest any. Tens tota la informació al dia a la nostra pàgina web http://stepv.intersindical.org/noticies/ensenyament_privat i facebook d'ensenyament privat, alliolis, i notícies de premsa. Ànim a l'STEPV, tu decideixes.

Les empreses no han volgut assumir les despeses del sou i la Seguretat Social que la Conselleria deixà de pagar

STEPV-Iv proposa presentar reclamacions individuals per la retallada de les IT

El passat dia 1 d'octubre es va publicar el Decret Llei 6/2012 en el qual es detallen noves retallades per a les treballadores i treballadors de l'ensenyament concertat. Entre aquestes retallades es troba una nova vulneració dels drets consolidats en el conveni 5é: ens tornen a aplicar una nova regulació al complement per incapacitat temporal.

Allioli

A l'article 68 del nostre conveni el personal docent amb pagament delegat té reconegut un complement per Incapacitat Temporal per arribar al 100% de la retribució mensual durant els 7 primers mesos i un més per cada trienni d'antiguitat a l'empresa. Amb la nova regulació l'Administració pretén pagar aquest complement atenent als criteris següents:

Incapacitat Temporal per contingències comunes (IT per accident no laboral i

malaltia comuna):

- 3 primers dies: complement que suposarà un màxim del 50% de la retribució diària del mes anterior al de causar-se la incapacitat.

- Del 4t dia al 20: prestació econòmica que no suposarà més d'un 75% de la retribució diària del mes anterior al de causar-se la incapacitat.

- Del 21 en avant: Prestació equivalent al 100% de la retribució diària del mes anterior al de causar-se la incapacitat.

Incapacitat Temporal per contin-

gències professionals (IT per accident laboral i malaltia professional) i **Incapacitat Temporal per contingències comunes que deriven en hospitalització** (incloent la domiciliària) o intervenció quirúrgica que responga a activitats assistencials compreses en la Cartera Comuna Bàsica dels Serveis Assistencials del Sistema Nacional de Salut, així com els processos d'incapacitat temporal derivats directament dels esmenats suposats: Prestació econòmica com-

pletant des del primer dia fins a arribar a el 100% de la retribució diària del mes anterior.

Recordem que l'Administració ja havia vulnerat el mateix article del conveni aplicant-nos l'article 15 del Decret Llei 1/2012, pel qual la Conselleria només ens pagava el 100% del sou els 15 primers dies d'una baixa.

Reclamacions d'endarreriments

Ara, com ja va fer el sindicat anteriorment amb les reclamacions dels endarreriments de 2008, recomanem a tot el món que es pugui veure afectat que reclame tot allò que la conselleria deixi de pagar. El procés adequat per a fer-ho és presentar una reclamació prèvia a la conselleria i una altra a l'empresa –abans que passe un any des que es va ocasionar el deute– per a poder després presentar una demanda judicial.

STEPV-Iv té les portes obertes per a tot aquell afectat/a que vullga que li portem les reclamacions i la demanda i/o que necessite l'assessorament del nostre sindicat.

Cal recordar també que es pot reclamar perquè encara tenim un conveni, el 5é, que ens dona una sèrie de drets laborals, però que estem en risc de perdre si continuen en punt mort les negociacions del proper conveni 6é, i si això passa en el millor dels casos passarem estar regulat pels mínims de l'Estatut dels Treballadors i en el pitjor a veure'ns abocats a acords entre empresari/a i treballador/a, la qual cosa podríem buscar responsabilitats en les patronals i els sindicats majoritaris del sector, uns perquè els interessa que córrega el temps i els segons per desídia i apatia professional. Sembla ser que ambdós no estiguen per la tasca d'arribar a cap acord.

Un Nou d'Octubre reivindicatiu

Allioli

Enguany el Nou d'Octubre ha estat força reivindicatiu. Al matí, treballadores i treballadors de RTVV en vaga, personal de FGV contra l'ERO i professorat interí han protestat al llarg de la processó cívica. A la vesprada, la manifestació unitària del Nou d'Octubre amb el lema: "El País Valencià és el futur". Milers de persones han omplert el carrer Colom. STEPV-Intersindical Valenciana ho ha fet amb una pancarta

sota el lema: "Volem decidir". Per nosaltres, aquest Nou d'Octubre calia eixir al carrer a reivindicar el dret a decidir de les valencianes i valencians davant la recentralització de l'estat i de les retallades socials i laborals. El poble valencià té dret a decidir sobre el model d'estat i sobre la política de retallades. Unes polítiques practicades pel govern espanyol, amb la submissió del president Fabra, que soscaven l'autogovern i empobreixen la població.

UNS PAÏSOS CATALANS UNITS PER LA LLENGÜA

Enllaçats pel català

Allioli

"Per uns Països Catalans units per la llengua" ha estat el lema de l'acte que va tindre lloc l'11 de setembre a la Mostra d'Entitats a la ciutat de Barcelona. L'acte va consistir en una taula redona sobre la situació de la llengua organitzat per STEI-i, STEPV i USTEC-STEs. Amb aquest acte, els sindicats de treballadores i treballadors de l'ensenyament de les Illes, el País Valencià i de Catalunya, tots

ells majoritaris en l'ensenyament, van voler refemar el seu compromís en defensa de la llengua catalana, en especial en l'àmbit educatiu dels seus respectius territoris. Els tres sindicats fa molts anys que es coordinen en diversos assumptes que afecten el sistema educatiu i la llengua comuna dels tots tres territoris. Enguany, amb aquest acte, tenia una especial significació per la difícil situació que travessa l'ensenyament de la llengua

a les Illes Balears i al País Valencià per les polítiques dels seus governs i a Catalunya per la sentència del Tribunal Constitucional i la pressió dels sectors conseqüents que pretenen posar fi a la immersió lingüística.

Per als tres sindicats, els darrers anys han estat anys molt complicats per la nostra llengua a les aules i s'han succeït atacs legislatius i judicials que pretenen la nostra minorització i la liquidació del gran esforç per a la re-

cuperació del català com a llengua d'ensenyament i com a llengua comuna de cohesió social, realitzat als centres educatius. Però també aquests darrers temps han estat el testimoni de mobilitzacions importants en tots els territoris de parla catalana en defensa de la nostra llengua, en les quals hem estat presents.

Plurilingüisme com a pretext

Com a sindicats que lluitem per la qualitat de l'educació, pel paper fonamental de l'escola pública i per la defensa dels drets universals a l'educació, dins la lluita per la igualtat d'oportunitats i la justícia social, creiem fermament que la identitat com a poble ens fa forts i menys vulnerables com a societats als dictats dels mercats i dels governs i que la llengua és un dels nervis de la nostra identitat compartida. Hem de denunciar, una volta més, la continuïtat de la política de l'Estat espanyol i les seves institucions contrària a les llengües catalana, basca i gallega; els atacs a la llengua al País Valencià, on sota el pretext del plurilingüisme es dificulta la continuïtat dels programes d'ensenyament en valencià; a les Illes on, malgrat l'extraordinària resposta popular, també un govern del PP canvia les lleis per fer invisible la nostra llengua i expulsar-la de les administracions públiques i les escoles; a la Franja de Ponent, on, el govern d'Aragó, rectificat una ja tímida llei de llengües, no reconeix el català com

a llengua pròpia i s'impedeix l'escolarització en català; a Catalunya on, malgrat l'èxit educatiu i de cohesió social que ha representat 30 anys d'immersió lingüística i d'escola catalana per a tothom, es vol per via judicial substituir la voluntat del poble, expressada per les seues institucions representatives i per l'ampli consens social, i trencar l'escola catalana com una escola de cohesió, on no es segrega ningú per motius de llengua familiar.

Com a sindicats més representatius dels nostres territoris i que comptem amb la confiança majoritària del professorat de les Illes, el País Valencià i Catalunya, sentim el pes de la nostra responsabilitat de parlar en nom dels docents que als centres educatius dels nostres països, dia a dia, mantenen el català a les nostres aules, fan estimar la nostra llengua i l'han convertida en el símbol de la nostra voluntat d'acollida. La comunitat educativa, com a primer servei públic garantia de drets socials i clau d'accés a una complexa, però pròpia realitat nacional, representa una part essencial de la nostra identitat. Som plenament conscients que, malgrat viure situacions sociolingüístiques diferenciades, compartim el mateix pòsit cultural i de llengua i que ens sentim pertanyents a una comunitat lingüística de més de 10 milions d'europeus, repartits en quatre estats, i que aspira a ser reconeguda en plenitud de drets.

DES DEL SUD VALENCIÀ

TUDI TORRÓ

Una petita reflexió

Va M'agradaria referir-vos dues històries d'alumnes de secundària. La primera tracta d'un alumne escolaritzat en un IES d'Alacant, ha passat tota la seua escolaritat en un centre de primària de doble línia (PIL/PIP), ell anava a PIP, és el fill d'un amic, té quinze anys. Fa unes quantes setmanes va venir amb son pare a passar el dia a casa, interactua poc, està tot el dia pendent del seu mòbil i de la televisió i, a l'hora d'acomiadarnos, li parle en valencià i contesta iradament: "A mi, háblame en castellano que no te entiendo." No cal que us diga el que li vaig contestar.

L'altra història se situa a Elx, alumne de catorze anys, escolaritzat en un IES, prèviament tota l'escolarització en un centre PIP. Conec bé la mare, són immigrants però el xiquet ha nascut a Elx, la mare, molt preocupada, em diu que a l'IES que va el xiquet, encara que assisteix a un PIP (programa d'incorporació progressiva) té moltes assignatures en valencià i li les han suspeses quasi totes perquè no l'entén, vol anar a

un altre IES on no impartisquen tantes assignatures en valencià...També li explique alguna cosa que no fa al cas.

Aquests xics, sense por d'equivocar-me, jo diria que representen el 90% de l'alumnat escolaritzat en un programa d'incorporació progressiva a les grans ciutats del nostre territori (Alacant, Elx, València...).

¿A qui hem de responsabilitzar del seu nivell de llengua?

Podem continuar parlant tot el que vullguem del que diu i mana la normativa, de l'innecessari nou decret de plurilingüisme, però si no ens apliquem a entendre com aprenen els nostres alumnes; per què aprenen; què els mou a aprendre; com els podem interessar per aprendre... serà igual el que es legisle, siga bo o dolent, perquè la base principal –el principi– està amb nosaltres... Com diu José Luis Sanpedro "L'educació és fonamental en la vida de tota persona i perquè es produïska la connexió necessària entre alumne i docent es necessita un 50%

d'amor i un altre 50% de provocació", si això ho fem en valencià, tindrem guanyada la batalla contra la desafecció per aprendre i sobretot per aprendre en la nostra llengua.

Ningú qüestiona l'èxit dels programes d'immersió. Per què? La resposta és evident:

No només es tractava de tenir una bona planificació i un bon disseny, tot i ser important, el professorat era conscient que en un programa d'immersió lingüística havia d'aplicar necessàriament tècniques pedagògiques i emocionals adients, la llengua era el vehicle i, en els programes d'immersió, el vehicle era el valencià.

Ho il·lustraré amb aquesta anècdota: "Alumna de 4 anys, castellanoparlant, Elx, mai havia sentit parlar valencià... i quan ix del primer dia de classe pregunta sa mare un poc preocupada: -¿Qué tal la maestra?, ¿lo has pasado bien?. I li contesta la xiqueta tota entusiasmada: -Muy bien, hablaba en inglés pero lo he entendido todo!!!

D'això era del que es tractava...

Si no ens apliquem a entendre per què aprenen els nostres alumnes, és igual el que es legisle

ESCOLA SINDICAL DE FORMACIÓ MELCHOR BOTELLA

Grups de treball Freinet

[Oberta la matrícula fins al 25 de novembre de 2012]
 Durada: 30 hores.
 Calendari: de l'1 de novembre de 2012 al 31 de maig de 2013.
 Lloc de realització: diversos.
 Activitat formativa gratuïta per a l'afiliació.
 Preu per a la no afiliació: 25 €
 Sessió inicial presencial per a les persones matriculades -el dissabte 10 de novembre a les 9 h, a l'antiga Seu de l'ESFMB a l'avinguda de Burjassot.
 Activitat formativa certificada per la Universitat de València.

Curs semipresencial: Processos de selecció de personal aplicats a la docència

Durada: 30 hores.
 Edició Castelló: Del 26 d'octubre fins al 1 de desembre (últims dies de matrícula)
 Edició Alacant: del 9 de novembre fins al 15 de desembre
 Lloc de realització: seu de l'STEPV.
 Preu per a l'afiliació: 45 €
 Preu per a la no afiliació: 60 €
 Pròximament edició a València
 Activitat formativa certificada per la Universitat de València i pendent del reconeixement per part de la Conselleria d'Educació, Formació i Ocupació.

Curs en línia: Ús de la pissarra digital a l'aula

Durada: 30 hores.
 Calendari: del 3 al 30 de desembre
 Lloc de realització: seu de l'STEPV. Aula Virtual Melchor Botella
 Preu per a l'afiliació: 45 €
 Preu per a la no afiliació: 60 €
 Activitat formativa certificada per la Universitat de València i pendent del reconeixement per part de la Conselleria d'Educació, Formació i Ocupació.

Cursos intensius semipresencials: L'acció educativa a l'exterior (pròximament)

Durada: 60 hores.
 Calendari: gener-febrer 2013.
 Lloc de realització: seu STEPV (Edicions a Alacant, Castelló i València).
 Preu per a l'afiliació: 90 €.
 Preu per a la no afiliació: 120 €.
 Activitat formativa certificada per la U. de València.

Obertura de més activitats en breu (seminaris, cursos i jornades). Consulta el nostre web. Per a qualsevol dubte de les activitats formatives envia un correu a cursos@esfmb.org

Isidro Guardia Abella: company i amic

Miquel Coll Huerta

El passat dia 30 de Juny i després de sentir les paraules de la seua néta, Isadora Guàrdia Calvo, i entre els acords de la peça *A las barricadas*, un grup molt heterogeni de persones vàrem acomiadar-nos del nostre amic Isidro Guardia.

I qui era aquest Isidro Guardia? Us deueu preguntar els qui no el vàreu conèixer? Per què parlem d'ell en la Intersindical Valenciana?

Isidro Guardia Abella fou, entre altres coses, un jove i treballador militant de la CNT, tan jove que encara no havia fet 16 anys quan se'n va anar voluntari al front, falsificant l'edat en els papers. Va arribar a la CNT provinent del ram d'hostaleria, on va començar a treballar com a grum en la cerveseria París (enfrent de l'IES Lluís Vives).

La seua militància en el sindicat confederal es va perllongar després de la guerra, que va acabar com a sergent en la 82 brigada mixta i, junt amb 32 sindicalistes més, va ser detingut per la policia franquista (el mateix dia que feia 19 anys) després de repartir 3.000 pamflets de l'Alianza Democrática Española per la ciutat de València.

En el juí al seu grup, el fiscal (José Solís Ruiz, posteriorment ministre de treball franquista) el condemnaren -amb nou persones més- a la pena de mort, posteriorment commutada, tot i que tres d'ells sí que van ser afusellats.

A ells tres, i al seu fill Àngel Guàrdia, els dedicà el seu llibre *Otoño del 1941*, finalista del Premi Planeta 1976, i va coincidir amb un altre finalista, Víctor Alba, del qual acabà sent amic, llibre d'obligada lectura per a qui açò escriu.

Després de 10 anys, 3 mesos i 22 dies en les presons franquistes, sobretot en l'actual Biblioteca Valenciana, Sant Miquel dels Reis, des d'on aconseguí anar fent eixir articles d'opinió, publicats després en la premsa confederal de París i Mèxic. Ix en llibertat i es casa amb la seua companya, Amparo Cortés Arribas. Té un fill a qui posa el nom del seu company Àngel Tarín, i aconsegueix especialitzar-se en el ram de la taronja, en què arribà a ser un dels millors especialistes.

Alhora és membre de la Fundació Salvador Seguí de València, on un grup de vells cenetistes promouen diverses activitats.

El vaig conèixer en unes reunions al Micalet, on ens trobàvem un grup molt heterogeni de gent de l'esquerra. El van convidar a anar-hi José Grimalt i Paco Salcedo, dos històrics militants del POUM; s'hi va presentar amb Federico Sanfèlix, un altre cenetista històric, que també ens va deixar.

Des d'aleshores, Isidro va publicar dos llibres, *Entre muros y sombras* i *Escritos del silencio*, que junt amb *Conversaciones con el movimiento obrero*

José Luis Llorente Cuadrado, Isidro Guardia Abella i Miquel Coll Huerta, de camí a la manifestació del Primer de maig de 2010, l'última que va assistir Isidro, com sempre, amb Intersindical Valenciana.

i *Otoño de 1941* constitueixen la seua obra, en companyia d'innombrables articles sobre la taronja i d'actualitat política i històrica. A més a més fou assidu a conferències i debats de caràcter històric...

Un dels valors més importants d'Isidro -a vegades massa xarrador- era el seu caràcter obert i no gens sectari, en tot allò que fa referència a les

opinions polítiques, i la seua capacitat d'autocrítica a determinades actituds del seu sindicat durant la Guerra Civil. Aquest era un dels seus valors més fermes: la capacitat d'intentar entendre la realitat sindical i política sense ulleres partidistes.

A la Intersindical Valenciana li ha regalat un treball -llegit a l'Aula Magna de la Universitat de València durant la

primera festa de l'STEPV-Universitats- el dia 5 de novembre de 1999 titulat *El sindicalismo de los años 30 y el de final de siglo*.

Isidro Guardia, un vell militant i un gran amic.

Miquel Coll Huerta, és membre d'STEPV-Iv Universitat de València i d'STEPV-Iv Universitat de València

Cap a on va l'escola pública?

L'educació que ens imposen, l'educació que volem

XARRADA

Jaume Carbonell Sebarroja, director de Cuadernos de Pedagogía

Hi participen Rafael Miralles, Pilar Tormo i Mª Ángeles Llorente.

29 D'OCTUBRE, 19:00 h. Seu València. C. Juan de Mena, 18.

NATURA VALENCIANA

L'ús de les plantes
medicinals corre perill

JOAN PÉREZ ALBERO

En el pròleg de 5a edició del *Dioscorides Renovado*, del Dr. Pius Font i Quer (1888-1964) podem llegir el següent text: "... las plantas, que fueron los primeros remedios del hombre, pueden continuar mereciendo su confianza por su condición de fabricantes de sustancias químicas sanativas, que elaboran sin descanso, de día y de noche, y almacenan en su seno. Las especies del Dioscórides en tiempos de Cristo son las mismas de hoy, y elaboran las mismas sustancias, lo que ha variado es el conocimiento preciso de ellas y de sus virtudes, y de la manera de administrarlas en cada caso".

Doncs bé, aquesta saviesa sobre les propietats curatives de les plantes corre perill. Una saviesa arreplegada per totes les cultures i transmesa generació rere generació, des del segle I de la nostra era en què Dioscórides va escriure la seua obra *Materia Médica* i l'ús que moltes persones en fan, bé en forma de complement dietètic o simplement per a curar una malaltia.

El Reglament 1924/2006/EC de la Unió Europea sobre productes de medicina natural que declaren tindre propietats saludables exigeix als venedors d'aquests productes l'obtenció d'una autorització especial de Brussel·les per a poder informar els consumidors de les propietats benéfiques del producte en qüestió. Aquesta autorització la concedeix un organisme, l'Agència Europea de Seguretat Alimentària (EFSA) que tarda de 3 a 5 anys a prendre les decisions (de les 44.000 sol·licituds registrades des de 2008 sols se n'han autoritzat 222). Es tracta d'una ofensiva sense precedents contra el nostre dret a curar-nos de forma alternativa sense haver de recórrer a la medicina convencional, que tants es-

L'objectiu del bloqueig és garantir els beneficis a la gran indústria farmacèutica

càndols ha protagonitzat al llarg de la seua història. L'objectiu d'aquest bloqueig és molt clar: garantir els beneficis de milers de milions d'euros a la gran indústria farmacèutica obligant els malalts a consumir els seus productes, ja que el comerç de les alternatives naturals que s'han utilitzat des de sempre queda bloquejat. L'EFSA ha desestimat més del 95% de les sol·licituds presentades de reconeixement de les propietats curatives d'herbes i plantes amb propietats medicinals.

A França, Anglaterra, Bèlgica o Luxemburg, la ciutadania ja s'ha mobilitzat en contra de l'aprovació d'aquesta directiva europea; a Espanya, l'Institut per a la Protecció de la Salut Natural (IPSN) ha posat en marxa una campanya d'arreplega de signatures d'oposició a aquesta directiva, si voleu col·laborar-hi podeu fer-ho clicant en el següent enllaç:

<http://www.ipsn.es/video/peticion/Peticion1209.html>

INTERNACIONAL

STEPV participa Seminari Internacional "La cultura investigadora a l'aula"

Seminari de Pedagogia Popular a Lima, l'agost passat

STEPV

STEPV va impulsar i participar al Seminari organitzat per l'IPP (Institut de Pedagogia Popular) a Lima els dies 6, 7 i 8 d'agost. Aquest seminari va comptar també amb la col·laboració de l'STEI Intersindical de les Illes Balears i la Confederació STES - Intersindical. El tema central va ser la cultura investigadora a l'aula. Entre els ponents he de destacar Juan Carlos Tedesco, ministre d'Educació argentí amb Kirchner i alt càrrec de la UNESCO, que va establir com un repte de l'escola pública i inclusiva l'alfabetització científica. Ensenyar ciències és formació ciutadana. Els qui escullen l'opció per la justícia requereixen formació i informació científica amb perspectiva ètica. Transferir coneixement des dels laboratoris a l'aula és un desafiament polític per a formar ciutadans crítics i capacitats per a intervenir en el debat democràtic (aquestes i altres tesis estan contingudes en el seu últim llibre editat pel FCE titulat: "Edu-

cación y justicia social en América Latina".

Els participants peruans varen incidir a ressaltar que tot i les mancances en infraestructures i equipaments específics, cal instaurar la cultura innovadora i investigadora a l'alumne i a l'aula, fomentar la capacitat de preguntar entre l'alumnat, ja des de l'educació infantil i bàsica. El paradigma científic occidental i eurocèntric es concep com l'únic generador de coneixement veritable, mesurable, validable i revisable, sense atendre altres cultures com les andines i les amazòniques. Així va reflexionar Sigfredo Chiroque, president de l'IPP: "Cada poble té sabers diferents i entre aquestes diferències es troba la seva peculiar concepció de CTI (Ciència, Tecnologia i Innovació). Essent així, podríem afirmar que no només hi ha una investigació andina o amazònica, sinó peculiars processos d'elaboració i recreació de sabers en el món andí o amazònic. D'aquí que també en el camp del desen-

volupament de CTI en els nostres educands hauria d'existir un diàleg de sabers: entre el saber occidental de producció de CTI i el saber andí i amazònic de producció de sabers amb la seva pròpia racionalitat." Un exemple d'aquest enfocament es va presentar per part del professor peruà Edmundo Cordero, de Puno, del departament andí fronterer amb Bolívia, que està implementant en el marc del Projecte curricular un enfocament intercultural de cultura investigadora que respongui a la cultura andina, quítxua i aimara, predominant a Puno (65%, 38% i 27% respectivament) enfront d'un 35% de llengua castellana materna.

En un altre pla, la intervenció del ponent colombià Julián De Zubiría, director de l'institut Merani, es va fonamentar en la tesi que llegir és pensar, l'objectiu de l'educació no és merament l'aprenentatge, és l'adquisició de processos cognitius. L'escola dominant a Amèrica Llatina, i mundial, es basa en la cultura de les respostes cons-

truïdes que impedeix o dificulta desenvolupar processos investigadors; la lògica de l'escola és no només molt conservadora, sinó que a Amèrica Llatina augmenta la desigualtat social i la bretxa social. Proposa un model pedagògic el fonament del qual assegura que els conceptes no són informacions, són operacions intel·lectuals i el currículum ha de potenciar les capacitats investigadores de l'alumnat i desenvolupar les seves facultats de raonament. La innovació s'associa a llibertat i la seguretat a la tradició. Per aquest ponent les revolucions del segle XXI seran educatives, l'educació ha de subvertir l'ordre establert.

També va intervenir Biel Caldenty, secretari general STEI - Intersindical Illes Balears que es va centrar a explicar la intensificació de les polítiques neoliberals a Espanya, i per extensió a la UE, que ocasionen minva de drets laborals (reforma laboral), socials i econòmics, atac als serveis públics, aprimament dels mateixos com avantsala de la seva privatització parcial o total. Tot això en un marc contrareformista de l'estat del benestar que està provocant la reacció social i sindical, amb la participació activa de la Confederació, davant l'agressiva polí-

tica d'ajustament dictada pel nucli dur de la UE, BCE, FMI i el govern alemany, acatada pel govern del PP. També estaven interessats a conèixer el model sindical espanyol, el model d'avaluació docent i la importància del moviment del 15M, com es va posar de manifest en el torn de preguntes.

La cloenda del Seminari va comptar amb la presència del vicepresident del Ministeri d'Educació del Perú, Dr. Martín Vega Torres, que va explicar l'esborrany del projecte de llei de la "nova" carrera docent, emfatitzant que aniria acompanyat d'un increment salarial, sense especificar la quantia, que segons el parer de Sigfredo Chiroque, oscil·larà entre 100 sols i 500, sobre un salari inicial de 1000 sols (menys de 350 euros) per a corregir la congelació salarial que des de l'any 2007 ve patint el professorat peruà. El clima de conflicte, especialment al sud del Perú, amb vagues i concentracions davant el Ministeri d'Educació i amb una divisió interna, territorial en el sindicat SUTEP, els dirigents, estaven estudiant i analitzant la seva estratègia davant l'escalada possible del conflicte i la insuficient resposta positiva del Ministeri a les seves demandes. Per a una anàlisi crítica del projecte, i del conflicte, veure el blog de Sigfredo Chiroque, remés en data recent.

La participació de l'STEPV va consistir en una ponència de Mª Àngels Martínez Bonafé que va ser exposada a través d'una gravació i publicada en el llibre que es va lliurar a cada participant. La ponència estava titulada: Una mirada al món de la classe de geografia. Mediant entre el món i els adolescents de 3r d'ESO A més, el llibre també contenia un article conjunt de M. Àngels Llorente (STEPV) i Gabriel Caldenty (STEI Intersindical) titulat: En defensa de l'Escola Pública.

El seminari va comptar amb la presència de més de 400 assistents, essent qualificat pels organitzadors com un èxit, tant quantitativament com qualitativament. La presència i la col·laboració econòmica dels STEPV, STEI i STES va ser elogiada i esmentada en la clausura del seminari per part del president de l'IPP, Sigfredo Chiroque.

Tot i les mancances en infraestructures i equipaments específics, cal instaurar la cultura investigadora a l'alumne i a l'aula

Cada poble té sabers diferents i entre aquestes diferències es troba la seva peculiar concepció de la Ciència, la Tecnologia i la Innovació

ESCRIT AVUI

Aprender ciencias a l'educació primària, Jordi Martí, Graó, Barna. 2012. 152 pàg.

Dirigit principalment als mestres d'educació primària, i als estudiants de mestre, vol contribuir a disposar d'un model

d'ensenyament de les ciències fonamentat en la recerca recent, un pas necessari cap a la millora de l'aprenentatge de les ciències dels nens i nenes.

L'artesanía de la comunicació, Isabel Ferrer Serahima, Graó, Barcelona 2012. 147pàg.

El món emocional i afectiu, les vivències quotidianes i la manera com els adults interactuen i acompanyen el procés de cada infant són

factores fonamentals per afavorir el millor desenvolupament de les seves competències comunicatives i lingüístiques.

Cómo organizar aulas inclusivas, Cynthia Holzschuher, Narcea, Madrid, 2012. 160 pàg.

Perquè la inclusió siga possible es requereixen canvis en el currículum i en la forma d'organitzar la classe. Com organitzar aules inclusives ofereix propostes i estratègies per abordar el currículum i planificar les classes tenint en compte la diversitat d'alumnes.

Juegos que agudizan el ingenio, Jorge Batllori, Narcea, Madrid, 2012. 176 pàg.

Aquest llibre ens presenta 111 nous enigmes, per al desenvolupament de les competències intel·lectuals bàsiques. Els jocs es presenten agrupats segons les habilitats que es

tiquen cridats a desenvolupar: lògica, memòria, comunicació, observació, estratègia, raonament, etc..

En busca del sentido de la educación, José Gimeno Sacristán, Morata, Madrid, 2012.

El títol fa referència de manera directa una preocupació de l'autor: la pèrdua de les referències que

alimentaven la nostra esperança en el valor de l'educació com a eina del progrés de les persones i de la societat. Aquestes idees van ser d'ús normal fins que altres idees moltes vegades camuflades en retòriques eufemístiques les han arraconat, quan no les han combatut. Competències, rànquing, competitivitat, impacte, mercat, avaluació externa, excel·lència?? Han penetrat en les formes de pensar en les propostes d'actuació i en el desenvolupament pràctic de les mateixes.

Les raons que van donar sentit a la universalització del sistema educatiu, actualitzades, continuen sent referents vàlids per revifar l'esperança que l'educació ens faça més cultes, més capaços, més crítics, més autònoms, millors ciutadans, més sensibles davant la injustícia, més resistents davant la manipulació, senzillament perquè tot això són derivacions del dret a l'educació. El fracàs escolar és un símptoma que l'educació moderna no funciona tal com s'ha desenvolupat. Aquest fracàs s'ha d'entendre literalment, com escolar, és a dir, de la institució educativa, la qual ha d'estar aquí per servir els qui tenen dret a rebre-la. La revisió de la cultura que s'imparteix en els establiments escolars és un repte que hem d'emprendre amb urgència.

ESCRIT AHIR

L'altre cinquantenari: "Mossén Alcover i el País Valencià" (1962)

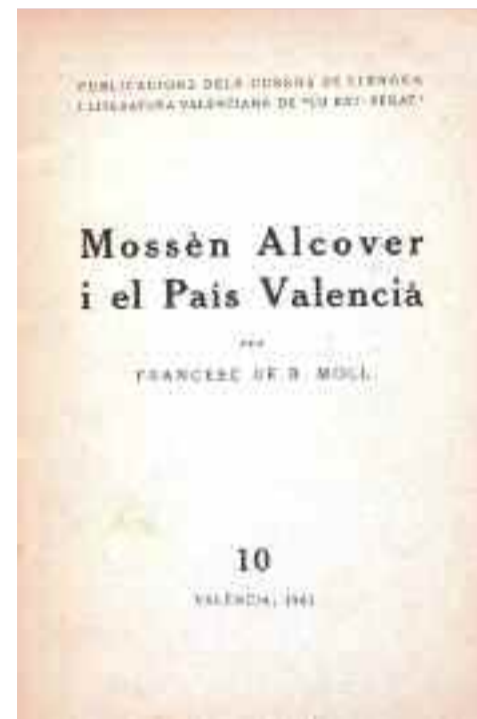
FERRAN PASTOR I BELDA

"Heu de saber que enguany es compleixen 150 anys del natalici de Mossén Alcover". Després d'aquestes paraules, l'amic Antoni Llabrés i Fuster, mallorquí de Ciutat de Mallorca i digne successor de Marià Aguiló, Miquel Dolç, Pere Riutort, Joan Olesa i Rosselló Verger a la nostra Universitat, ens recomanà la lectura del llibre *Mossén Alcover i el País Valencià*. Aquesta escena esqueia durant la tertúlia sopar que els amics fem periòdicament al Racó de la Corbella (València).

Aquest llibret és la transcripció de la conferència que Francesc de B. Moll pronuncià a *Lo Rat Penat* el 1962 i formava part, junt amb altres actes públics, de la celebració que aquesta entitat va fer del centenari del naixement del patriarca manacorí. El record de Francesc de B. Moll em va transportar al dia de la seua mort i a la solemnitat d'aquella hora-baixa grisa de l'hivern del 91 a l'Ajuntament de Palma, on era Don Francesc de cos present. La premsa dels dies següents em va acabar d'informar de la rellègncia d'en Moll però també de Mossén Alcover, el seu mestre. Llavors jo era docent a Mallorca.

La dimensió valenciana del patriarca manacorí la vaig descobrir, però, en el llibre re-

comanat per Toni. Hi vaig llegir que Antoni Maria Alcover ja vingué al Seminari de València amb 28 anys per llicenciar-se en Teologia. Tornà el 1893 per llicenciar-se també en Dret canònic. Sens dubte aquest contacte amb l'Església i la societat valencianes explica que entre els seus amics valencians trobem els canonges i historiadors renaixentistes Sanchis Sivera i Roc Chabàs i el pare Lluís Fullana. Però també altres primeres espases "civils" com el nacionalista Faustí Barberà i l'erudit Rodrigo Pertegàs. Els seus viatges (cinc en total) amb finalitats filològiques i patriòtiques (Obra del Diccionari) els

va fer entre 1901 i 1921. Va aconseguir una llarga llista de col·laboradors per al diccionari entre els quals hi havia Carles Salvador i tota la plana major de la Societat Castellonenca de Cultura. Encara va tindre temps per a ser mantenedor dels Jocs Florals valencians de 1918 i de protagonitzar llargues polèmiques a *Las Provincias* amb els qui s'atreuen a qüestionar la unitat de la llengua com va ser el cas de Josep Nebot. Quina energia!

Encara li hem d'agrair els valencians una victòria pòstuma a Mossén Alcover; l'acollida

que, amb tots els honors, va fer l'Ajuntament franquista de València el 1951 a l'exposició de *l'Obra del Diccionari de la Llengua Catalana*.

Els valencians encara li hem d'agrair a Mossén Alcover una victòria pòstuma

EN PANTALLA

Infidelitat i fama

BEGOÑA SILES OJEDA

A Roma con amor

Director i guionista: Woody Allen. *Repartiment:* Woody Allen, Alec Baldwin, Roberto Benigni, Penélope Cruz, Judy Davis, Jesse Eisenberg, Greta Gerwig, Ellen Page, Ricardo Scamarcio, Ornella Muti, Alessandro Tiberi. EUA/2012.

Woody Allen ha dirigit una pel·lícula per any des de 1982 fins ara. Un total de 32 pel·lícules estrenades normalment al setembre. Així doncs, podem pensar que per a molts amants del cinema d'Allen, la fi de l'estiu i l'inici del curs escolar se suavitzen veient la nova pel·lícula del director. Tota una tradició; un nou inici de curs escolar, una estrena de Woody Allen. I aquesta direcció anual trasllueix, òbviament, un saber fer narratiu i tècnic, en detriment, en algunes pel·lícules, d'un saber fer artístic. Allen coneix l'ofici d'inventor d'històries, de la direcció, però els seus personatges no senten la transcendència de l'experiència da-

vant la mort, l'amor, els conflictes socials; aquestes experiències estan cobertes després de la màscara de la verborrea neuròtica. Una verborrea que, moltes voltes, s'acosta a la banalitat, un cert relativisme i nihilisme postmodern. Un relativisme i nihilisme potsmodern que s'albira en la falta de conseqüències negatives –castic– per als personatges després de portar a terme actes, com l'assassinat, la infidelitat o el plagi literari. Al contrari, aquests són recompensats amb la fama i els diners. Recordem *Match Point*, Si la cosa funciona, *Delitos y faltas*. I això mateix se sent en *A Roma con Amor*. A l'inici, un narrador –una figura recurrent en les últimes pel·lícules d'Allen– es dirigeix a l'audiència per presentar els personatges de la

història. Una història dividida en quatre trames, sense connexió entre si. I a l'interior d'aquestes trames uns personatges embolicats tant amb l'acció, com amb la paraula, en uns successos relacionats amb temes típics i tòpics en les històries d'Allen: la fama i els diners, la mort, la infidelitat. Al final, dos misatsges queden en la ment de l'espectador: tota relació de parella estable perd la passió i l'amor, per tant és impossible la fidelitat, i en els diners i la fama es troba la felicitat. Una comèdia romàntica, un publireportatge turístic de la ciutat, interpretat amb actors tots excel·lents en els seus respectius papers. Una cosa que ja vam veure en *Vicky, Cristina, Barcelona* en 2008.

Una comèdia romàntica, un publireportatge de Roma, interpretat amb actors excel·lents

L'última

LOMQE: Una reforma classista, segregadora i mercantilista

7 PLURILINGÜISME Per trobar feina i marginalitzar les llengües pròpies

Cal esforçar-se perquè l'alumnat obtinga un bon nivell de comprensió oral i lectora i d'expressió escrita en una primera llengua estrangera, perquè és decisiu "para favorecer la empleabilidad (sic) y las ambiciones profesionales".

Una vegada més, són els criteris mercantilistes els que defineixen un dels objectius de la llei, aquesta vegada l'educació plurilingüe, que no es defineix des de la perspectiva de la riquesa lingüística, comunicativa i cultural, el respecte envers les llengües pròpies i estrangeres, etc., sinó en termes "d'afavorir l'ocupabilitat i les ambicions professionals". El plurilingüisme només serveix, des d'aquest punt de vista, per a trobar feina. Per tant, tot l'enfocament del futur desplegament de l'educació plurilingüe es filtrarà des d'aquesta perspectiva.

La proposta de llei no concreta res més. Es limita a introduir una nova disposició final en què el govern es compromet a establir les bases de l'educació plurilingüe, prèvia consulta amb les comunitats autònomes.

Ací, al País Valencià, ja tenim experiència de fa un grapat d'anys en la introducció d'una llengua estrangera. Des de 1998 s'aplica en determinats centres educatius un programa d'educació bilingüe enriquit (PEBE) per a la incorporació primerenca d'una llengua estrangera, com a llengua vehicular, des del primer cicle d'educació primària. Un model que sempre ha respectat els mínims establerts per a l'ensenyament i ús vehicular del valencià en cada un dels programes lingüístics existents (PIP, PIL i PEV).

Segons els estudis que s'han arribat a fer públics, són els programes d'ensenyament en valencià els que millor han demostrat l'adquisició de les competències lingüístiques en les llengües cooficials i estrangera –però també les no lingüístiques– i la millor base sobre la qual construir el model

plurilingüe. Un model d'èxit, com afirma Vicent Pascual (2011) en *L'escola valenciana: Un model d'educació plurilingüe i intercultural per al sistema educatiu valencià*: "Així ho han posat de manifest totes les avaluacions dels programes que s'han realitzat en el nostre sistema educatiu, com ara la de Domènech i Zornoza (1996) de 1.000 alumnes de 3r d'EGB, i les dues de l'IVECE: l'una (2000) de 1.228 alumnes de 4t d'ESO i l'altra (2004) de l'alumnat d'educació infantil de 14 centres PEBE. En totes ha quedat patent la superioritat del Programa d'Ensenyament en Valencià i del Programa d'Immersió Lingüística sobre el Programa d'Incorporació Progressiva. I a més a més han posat de manifest que el valencià no és un problema en els estudis de les xiquetes i xiquets valencians sinó més aviat la condició necessària per a l'excel·lència".

Ara bé, els programes d'ensenyament en valencià i el programa PEBE, que haurien de ser la base sobre la qual assentar el model d'ensenyament plurilingüe en el nostre territori, s'han bandejat en el decret d'ensenyament plurilingüe publicat el passat mes d'agost. Les anàlisis del Sindicat sobre el decret, i de la gran majoria d'organitzacions que representen la comunitat educativa, coincideixen que es castiga i arracona el valencià, entre altres coses perquè s'elimina un dels programes lingüístics en valencià (PIL) i no hi ha cap mesura que potencie la llengua pròpia. Es parteix de la premissa falsa d'una suposada igualtat de condicions de coneixement i ús social d'ambdues llengües que no respon en absolut a la realitat.

A més a més, els darrers anys el Partit Popular no només ha estat dificultant l'expansió dels programes d'ensenyament en valencià sinó que també els ha frenat. Acumulem diverses denúncies de centres aquests últims

anys en què la Conselleria d'Educació s'ha negat a autoritzar nous programes d'ensenyament en valencià, sota l'argument del desequilibri sociolingüístic que generarien més grups en valencià. No cal dir que el desequilibri, al País Valencià, es decanta pel castellà, com demostra STEPV en l'informe de 2011 sobre la situació de l'ensenyament en valencià, anomenat precisament *De l'entrebanc a la involució*:

"Una anàlisi de l'aplicació de la LUEV que abaste la totalitat del sistema educatiu, mostra la lentíssima aplicació de la llei i l'escàs creixement de l'alumnat en valencià. Així mateix, es fa evident que les polítiques que ha aplicat el govern valencià des de l'any 1995 han consolidat forts desequilibris entre els trams educatius, entre centres públics i privats, i entre territoris. Resumint: com més cap al sud del territori, menys valencià; com més edat té l'alumnat, menys valencià; com més ensenyament concertat, pagat amb diners públics, menys valencià. A hores d'ara podem concloure que el nostre sistema educatiu és un sistema fragmentat que, per tant, no compleix amb el propòsit d'anivellar desigualtats."

Potser farem arribar una còpia de l'informe al ministre d'Educació perquè

exclame apassionadament en el Congrés espanyol la necessitat de valencianitzar l'alumnat valencià davant d'aquests desequilibris.

Cal no menystindre, bromes a banda, aquesta segona intenció del model plurilingüe que no s'explicita en la llei. A més de fer encaixar el plurilingüisme en el model mercantilitzador de l'educació, que impregna tota la llei, també se'n farà un ús polític d'uniformització nacional –d'espanyolitització– com ja s'està fent en tots els territoris amb llengua pròpia on governa el PP: Galícia, Illes Balears i País Valencià. En aquestes comunitats autònomes la comunitat educativa també s'ha posat en alerta perquè l'objectiu clar és fer desaparèixer la llengua pròpia.

L'administració planteja un fals dilema i sembla interessada a obrir una batalla sense sentit: anglés contra valencià, castellà contra valencià. Encesta una xarxa de centres plurilingües i un decret de plurilingüisme que retalla i dificulta l'ensenyament en valencià. Abans havia retallat unitats d'ESO en els programes d'ensenyament en valencià, no havia autoritzat canvis de programes en infantil, havia retallat l'oferta de PEV per a batxillerat, havia retallat les partides pressupostàries per al valencià, havia deixat la catalogació lingüística del professorat de secundària per a un altre moment, i havia suprimit les assessories de valencià.

Ara, el creixement, lent i desequilibrat, corre perill de detindre's i començar a involucionar. Les il·lusions i els esforços de tanta gent: professorat, alumnat, assessores i assessors, tècnics, ajuntaments, associacions cíviques, sindicats, partits polítics, tot l'esforç invertit a fer possible un avanç significatiu en l'aprenentatge i l'ús del valencià entrarà en fase de regressió. I el consens s'haurà acabat.

L'administració planteja un fals dilema: anglés contra valencià, castellà contra valencià

EL MORTER

JOAN BLANCO PAZ

El temps passa, els governants canvien, i les polítiques que apliquen, també. Aquelles persones que tornen a un centre educatiu des de l'administració, amb quins ulls miraran el seu alumnat i els seus companys i companyes?

"Y también dos huevos duros"

Se sent a Chico Marx, des de darrere de la porta: "Y también dos huevos duros". Al davant, Groucho enumera un menú estrofolari en una situació estrofolària i surrealista. El menú creix per moments. I sempre s'afeg des de darrere de la porta: "Y dos huevos duros". Harpo amplia la petició amb la seua botzina: un de més.

Sense adornar-se de la seua responsabilitat, l'administració està fardada de "Chicos" que a les polítiques destructives dissenyades pels seus caps afigen els seus dos ous durs.

Però la gràcia surrealista dels germans Marx no està a l'abast dels seus imitadors. En aquests darrers és l'antipàtia i la servitud envers els seus líders la que destaca.

Sabem ben bé que les grans decisions econòmiques mundials les dicta un reduït nucli de persones que tenen el poder financer. D'aquest poder emanen directrius que s'apliquen en les macropolítiques econòmiques dels estats per part dels respectius governants. En el

nostre cas, per Mariano Rajoy, el gran *terminator*. Per sota, en un nivell inferior, un altre reduït grup de *terminators* imaginem estratègies que alegren les inversions dels mercats i dissenyen línies d'intervenció que es concreten en un interminable llistat de retallades, més prop de desmuntar els avanços socials que s'han guanyat en dècades que d'estalviar dèficits. En aquest grup reduït, compost per Espes, Cospes, Guindos, Montoros... sota l'atenta vigilància d'Aznar comencen els imitadors i imitadores de Chico afegint els seus dos ous durs, o tres, o quatre... obrint una cadena que s'allarga amb persones que controlen ministeris, conselleries, sotssecretaries, direccions generals... Qualsevol panxacontent (o panxacontenta) està disposat a posar els seus dos ous durs. Forma part de la carrera política del personatge i és assimilat de bona gana com a peatge inherent a la responsabilitat del càrrec, més enllà de l'obediència deguda.

La suposada responsabilitat amb l'acció

global de govern i el convenciment que cal sacrificar-se fent coses desagradables no ha estat exclusiva dels governants populars. Altres vegades ho hem sentit dir a anteriors partits governants.

Aquesta vegada, però, destaca la quantitat d'aprenents de Chico disposats a afegir els seus dos ous durs. Molts d'ells són polítics professionals. Gent a la qual li és igual aplicar una retallada que aplicar-se a votar allò que li diguen. Però també hi ha un altre grup compost per professionals procedents dels sectors que ara retallen i destrossen, persones dedicades a l'advocacia, l'economia, la medicina, la docència...

El temps passa, els governants canvien, i les polítiques que apliquen, també. Aquelles persones que tornen a un centre educatiu des de l'administració, amb quins ulls miraran el seu alumnat i els companys i companyes?

I nosaltres, professorat, PAS, famílies i alumnat, farts de tant d'ou dur, amb quina cara els mirarem? Ho han pensat?